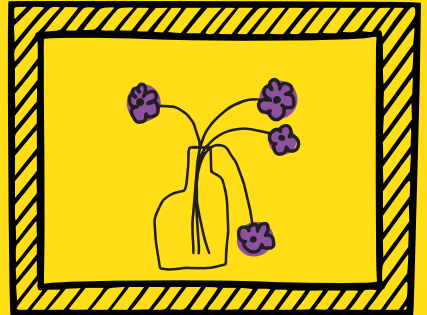
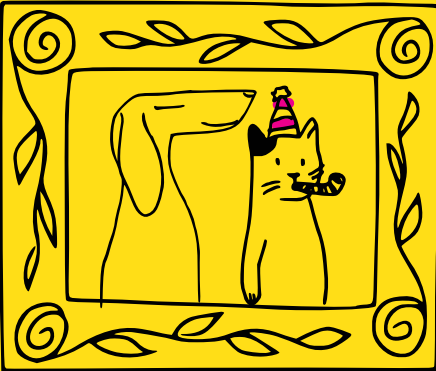
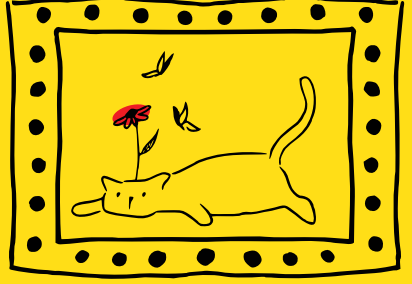


# "Benim Güzel Ailem"

Editör: Sıla Yüksel



*"Benim  
Güzel  
Ailem"*



Bu kitap T.C. İÇİŞLERİ Bakanlığı Sivil Toplumla İlişkiler Genel Müdürlüğü tarafından desteklenen “Aile Yılı Etkinlikleri” projesi çerçevesinde yapılan “Benim Güzel Ailem” yazı yarışması için seçilen 30 eserin Kadim Kùltür Şehir ve Çevre Araştırmaları Derneđi tarafından derlenip, Kadim Yayınları’na bastırılmasıyla yapılmıştır.

### **Benim Güzel Ailem**

ISBN: 978-625-8651-05-8

### **Kadim Kùltür Derneđi Yayınları**

1. Baskı, 2026

**Genel Yayın Yönetmeni:** Elvan AYTEKİN

**Editör:** Sıla YÜKSEL

**Kapak ve İç Tasarım:** Eda KORKMAZ

### **Kadim Yayınları**

**Sertifika No:** 17590

[www.kadimyayinlari.com](http://www.kadimyayinlari.com)

**Basım:** Dakik Baskı

**Sertifika No:** 44083

# Takdim

2025 yılının “Aile Yılı” ilan edilmesi vesilesiyle düzenlenen ve lise düzeyindeki gençlerimize hitap eden “Benim Güzel Ailem” temalı yazı yarışması, bizlere bir kez daha göstermiştir ki aile; bireyin kimliğini inşa eden, değerlerini şekillendiren ve geleceğe umutla bakmasını sağlayan en güçlü yapıdır. Gençlerimizin kaleminden dökülen her satır, Türk toplumunun köklü aile anlayışının ne denli derin ve anlamlı olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

T.C. İçişleri Bakanlığı Sivil Toplumla İlişkiler Genel Müdürlüğü olarak, toplumsal dayanışmayı güçlendiren, kültürel değerlerimizi yaşatan ve gençlerimizin düşünsel gelişimine katkı sunan projelere destek vermek en temel sorumluluklarımız arasındadır. “Benim Güzel Ailem” yazı yarışması da gençlerimizin aile kavramını kendi duygu, gözlem ve tecrübeleriyle ele almalarına imkân tanıyan kıymetli bir çalışma olmuştur. Bu anlamlı projeye katkı sunmaktan büyük bir memnuniyet duyuyoruz.

Yarışma kapsamında kaleme alınan metinler; sevgi, fedakârlık, bağlılık, dayanışma ve sorumluluk gibi değerlerin gençlerimizin dünyasında ne kadar güçlü bir yer tuttuğunu göstermektedir. Her bir yazı, aileyi sadece bir çatı altında yaşayan bireyler topluluğu olarak değil; güvenin, merhametin ve birlikte büyümenin adı olarak tanımlamaktadır. Gençlerimizin bu bilinçle kaleme aldığı eserler, geleceğimiz adına umut vericidir.

Aile, milletimizin en sağlam temeli ve toplumsal yapımızın ana direğidir. Gcl aile yapısı, gcl bir toplumun ve gcl bir geleceğin en önemli teminatıdır. Bu tür çalışmalar, gençlerimizin aile bağlarını daha derinlikli şekilde düşünmelerine ve bu değerlere sahip çıkararak yarınlara yürümelerine vesile olmaktadır. Genel Müdürlük olarak, bu farkındalığın bir parçası olmaktan gurur duyuyoruz.

Elinizdeki bu kitap, “Benim Güzel Ailem” yarışmasına katılan gençlerimizin duygu ve düşüncelerini bir araya getirerek aile kavramını onların gözünden yeniden okumamıza imkân sunmaktadır. Her satırında samimiyet, her cümlesinde umut bulunan bu eserlerin, okuyan herkese aile olmanın kıymetini bir kez daha hatırlatacağına inanıyorum.

Bu vesileyle projeye emeği geçen tüm paydaşlara teşekkür ediyor; kalemleriyle aile değerlerimizi geleceğe taşıyan gençlerimizi gönülden tebrik ediyorum.

Saygılarımla,

**Mustafa İSPİRGİL**  
T.C. İçişleri Bakanlığı  
Sivil Toplumla İlişkiler  
Genel Müdürü

# Önsöz

Aile; insanın dünyaya gözlerini açtığı ilk yuva, sevgiyi ve güveni öğrendiği ilk okuldur. 2025 yılının “Aile Yılı” ilan edilmesiyle birlikte, toplumumuzun temel taşı olan aile kurumunu daha güçlü, daha bilinçli ve daha görünür kılmayı amaçlayan pek çok anlamlı çalışma hayata geçirildi. “Aile Yılı Etkinlikleri” kapsamında düzenlenen “Benim Güzel Ailem” temalı liseler arası yazı yarışması da bu çalışmaların en kıymetli adımlarından biri oldu.

Bu yarışmayla gençlerimizin kaleminden aileyi dinlemek, onların duygu dünyasında ailenin nasıl bir yer tuttuğunu görmek ve geleceğin aile tasavvurunu bugünden okumak istedik. Ortaya çıkan metinler, yalnızca birer edebi ürün değil; aynı zamanda sevginin, bağlılığın, fedakârlığın ve birlikte var olmanın genç zihinlerdeki karşılığını gösteren güçlü anlatılar niteliğindedir.

Kitapta yer alan eserler, aileyi kimi zaman sıcak bir sofrada paylaşılan ekmekte, kimi zaman zor zamanlarda kenetlenmenin verdiği güçte, kimi zaman da koşulsuz sevginin iyileştirici etkisinde anlamlandırıyor. Gençlerimizin satırlarında; saygı, merhamet, sorumluluk ve dayanışma gibi değerlerin ne denli köklü ve yaşatılmaya değer olduğu açıkça hissediliyor. Bu metinler, aile kurumunun yalnızca bireysel mutluluğun değil, toplumsal huzur ve istikrarın da temel dayanağı olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Geleceği inşa edecek olan gençlerin aile kavramına dair bu denli bilinçli ve duyarlı bir bakış açısına sahip olması, yarınlara dair umutlarımızı güçlendiriyor. Çünkü güçlü aileler; sağlam karakterlerin, bilinçli bireylerin ve huzurlu toplumların temelidir. Bu kitapta yer alan her bir yazı, sevgiyle kurulan bağların nesiller boyunca nasıl bir güç kaynağı olduğunu göstermektedir.

Bu vesileyle yarışmaya katılan tüm öğrencilerimizi yürekte tebrik ediyor; onların düşüncelerine ve duygularına alan açan öğretmenlerimize ve emeği geçen tüm kişi ve kurumlara teşekkür ediyorum. “Benim Güzel Ailem” kitabının, aileye dair farkındalığı artırmasını ve gençlerimizin kaleminden yükselen bu içten sesi daha geniş kitlelere ulaştırmasını temenni ediyorum.

Sevginin çoğaldığı, bağların güçlendiği ve aile olmanın kıymetinin her daim hatırlandığı bir gelecek dileğiyle...

Sıla YÜKSEL



**Ödül Alan  
Yazılar**





## GÖRÜNMEZ LİMAN

İnsanın hayatında öyle anlar vardır ki dışarıdaki kalabalık ne kadar gürültülü, hava ne kadar soğuk ya da gün ne kadar yorucu olursa olsun eve dönerken anahtarı kapıya taktığın o küçük saniyedeki hareket bile içini ısıtmaya başlar. Daha kapıyı aralamadan içeriden sızan o tanıdık sıcaklık tenine değil, doğrudan ruhuna dokunur. Sanki kapının ardında, görünmeyen ama varlığı her şeyi saran bir sıcaklık, gün boyunca biriktirdiğin bütün ağırlıklarını tek tek toplamak için seni sessizce bekliyordur. Bu hissi çoğu kez fark etmeyiz; aile tam da budur: gürültüsüz bir güven, derinden akan bir huzur, insanın içine işleyen bir nefes.

Çoğu zaman bunun farkına varmayız, hayatın telaşında arka plana iteriz; oysa aile dediğimiz şey tam olarak bu güven kaynağının ta kendisidir: sessizce orada duran, derin ve soluk aldırان bir nefes gibi.

Evede dolaşan sesler bile yıllar boyunca hafızamda birikmiş ince çizgiler gibi... Televizyonun odalardan taşan uğultusu, mutfakta kaynayan suyun camlara hafifçe çarpan buharı...

## Benim Güzel Ailem

Bunlar belki sıradan ayrıntılar gibi görünür, ama bir araya geldiklerinde insanın içini yavaşça dolduran o tarif edilemez “yuva” hissinin temel taşlarını oluşturur. Bazen hiçbir şey yapmadan sadece oturup etrafımı dinlediğim oluyor; o an fark ediyorum ki aile, kelimelere ihtiyaç duymadan kendini hissettiren, zaman zaman sessiz ama hep var olan bir bağlılık demek.

Birlikte geçirilen zamanın mutlaka özel olmasına gerek yoktur. Aynı masaya oturup yemek yerken, herkes kendi gününün ağırlığını üzerinden silmeye çabalarken, aramızda sessizce doluşan görünmez bir bağın bizi birbirimize sıkıca sardığını hissediyorum. Bir tebessüm, ya da kısa bir bakış bile o bağı derinleştiriyor. Çünkü aile olmak, herkes kendi yarasını saklamaya çalışsa bile aynı sofrada otururken birbirine güç verebilmek, tek bir kelime etmeden bile iyileştirebilmektir.

Gün içinde yaşadıklarımızı anlatırken bazen birimizin sesi yorulur, birimizin gözleri paruldar, birimizin içi sıkılır; ama masanın etrafında toplandığımız anda içimizde tuhaf bir birlik duygusu usulca filizlenir. Bazen o sofrada hiç konuşmadan sadece çayımızı karıştırırız; kaşığın bardağa değdiğinde çıkardığı hafif ses evin kalp atışı gibi yankılanır. O sessizlik asla yabancı değildir.

## Benim Güzel Ailem

Tam tersine, insanı sarmalayıp iyilestiren, içini sakinlikle dolduran bir sessizliktir. Çünkü o odada, seni gerçekten anlayan, düşünmeden bile seni hisseden insanlar vardır ve bu, dışarıdaki dünyanın hiçbir zaman veremeyeceği bir huzurdur.

İşte bu yüzden nerede olursak olalım, hangi yollardan geçerse geçelim aile hala içimize sızan, güçlü bir liman olarak kalır. Bu liman her zaman yanımızdadır. Belki bir gün çocuklukta dolu bu limandan kendi gemimizi alıp uzak denizlere açılırız. Ama ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşırsak, o liman bizimle kalır. Geri döndüğümüzde güvenle sığınacağımız bir sıcaklıktır.

Tubanur Çiftçigir

Benjamin Gutzwiller





## EN FİLTRESİZ HALİYLE: AİLE

Aile denince akla önce kusursuz sofralar, pazar kahvaltıları, birlikte gülünen fotoğraflar geliyor. Oysa benim için aile, biraz güreltü, biraz yorgunluk, bolca sabır ve en çok da vazgeçemeyi öğrenmek demek. Ailem, kusursuz oldukları için değil, kusurlarıyla bile hâla bir arada durabildikleri için ailem. Çünkü gerçek bağlar, ortalık aydınlıkken ve her şey yolundayken değil, hava kararıp işler birbirine karıştığında ortaya çıkar. O anlarda kimse habireman kesilmez, kimse rol yapmaz. Herkes sadece kendisi olur ve işte o hâl, en samimi, en gerçek olandır.

Bizim evde her gün bayram havası esmez. Bazen kapılar sert kapanır, bazen suskunluk uzun sürer. Fakat o suskunluk bile yabancı değildir. Çünkü aile dediğin, insanın en çıplak hâliyle var olabildiği, maskelerin düştüğü, güçlü görünme zorunluluğunun olmadığı yerdir. Bazen suskunlukla, bazen de öfkeyle düşer bu maskeler; kelimeler seğirir, bakışlar yorulur. Fakat günün sonunda kimse gerçekten bavuğunu toplayıp gitmez. Kırgınlıklar da yorgunluklar gibi geçicidir. Çünkü içten içe herkes bilir ki dönebilecekleri tek yer yine orasıdır.

## Benim Güzel Ailem

Ailem bana sevgiyi bağıranak değil, sessizce öğretti. Bazen bir tabağın kenarına bırakılmış son lokmada, bazen bir gece vakti sorulan "Usudun mü?" cümlesinde. Büyük laflar edilmedi belki ama küçük davranışlar bizi ayakta tuttu. Hayat yorucu olmaya başladığında, dışarıda herkes giderken içeride birilerinin kaldığını bilmek... İşte bu, bizim için paha biçilmezdi. Çünkü sevgi bazen fark edilmeden hissedilir ve en gerçek hali de böyledir. Sessiz, görünmez, fakat bir o kadar da güven verici.

Ben ailem ile birlikte büyüdüm. Sadece yaş almadım; kırıldım, toparlandım, düştüm, kalktım. Onlarla tartıştım, onlara kızdım, bazen haklıydım, bazen haksızdım ve yine de susmadım. Ama günün sonunda en çok güven bulduğum yer yine onların yanındı. İnsan en çok ailesine kırılır, çünkü en çok onlardan beklentisi vardır. Bu beklenti, sevginin sessiz ama ağır bir yüküdür.

Ailemin bana öğrettiği en değerli şey ne olursa olsun yalnız olmadığım gerçeğiydi. Nereye gidersen gideyim, içimde taşıdığım bir ev var artık. Temeli sağlam, şiddetli depremlere bile dayanacak bir ev. Kapısı her zaman açık değil belki, fakat anahtarı bende. Dünyanın gürültüsü üzerime çoktığında,

## Benim Güzel Ailem

dönüp baktığımda onların hâlâ o evde olacağını biliyorum. Bazen aynı fikirde olmadığımızı, hatta birbirimizi anlamakta zorlandığımızı da biliyorum. Ama yine de aynı masaya oturabilmek, aynı sessizliği paylaşabilmek bizim en büyük ortaklığımız.

Evet, benim ailem mükemmel değil, fakat gerçek. Ve gerçek olan her şey gibi değerli. Çünkü sevgi bazen ses çıkarmaz ve süslü cümleler kuramaz; fakat doğru zamanda elini uzatır, doğru zamanda varlığını hissettirip seni düştüğün çukurdan çıkarır ve düşerken aldığın yaraları sarar. İşte bu yüzden, tüm eksiklerine rağmen en çok ailemi seviyorum.

*Filal Ayşe Çolak*

Benin Cultural Museum



Benin Cultural Museum



## SESSİZ TERBİYE

Sessizlik herkes tarafından bir eksiklik gibi görülür, oysa sessizlik gürültülü cümlelerden daha çok söz söyler. Ben, susmanın binlerce kelimeye bedel olduğunu bir akşam yemeğinde soframıza çöken sükunet ile öğrendim. Hayatın tüm gürültüsü kapının ardında kalmış, evimizin içine suskunluk hâkim olmuştu. Duvarda asılı duran saatın takırtısı, odaya ince bir melodi gibi yayılmıştı. O akşam yemeğimizi yerken, kelimelerimizin bittiği yerde kalplerimizin konuştuğunu anlamıştım. Annemin bakışları yorgun ama dingin, babamın telâssüz tavırları bana görünmeyen bir gerçeği fısıldadı: sessizlik. Sessiz olmamız bizi uzaklaştırmıyordu aksine kelimelere muhtaç kalmadan birbirimizi anlıyorduk.

Sessizlik kelimelerin arasında kaybolan o ince sızıyı duyar, görülmeyen kırgınlıkları görür ve bize öğrendiklerini sessizce fısıldar. Aile ise sessizliğin fısıltısını en iyi duyan kulaktır. Bir bakışta kalpteki yorgunluğu, bir duruşta içimizdeki fırtınayı, bir susuşta ise söze dökülmeyen tüm cümleleri anlar. Aile içinde susmak bir uzaklık değildir, kırılmamak için geri çekilmek, dinlemek için durmak, anlamak için beklemektir.

## Benim Güzel Ailem

*Acele, bu bilinçli sükunet ile insanın içindeki aceleyi, öfkeyi ve hani duyguları usul usul terbiye eden sessiz bir yuvadır.*

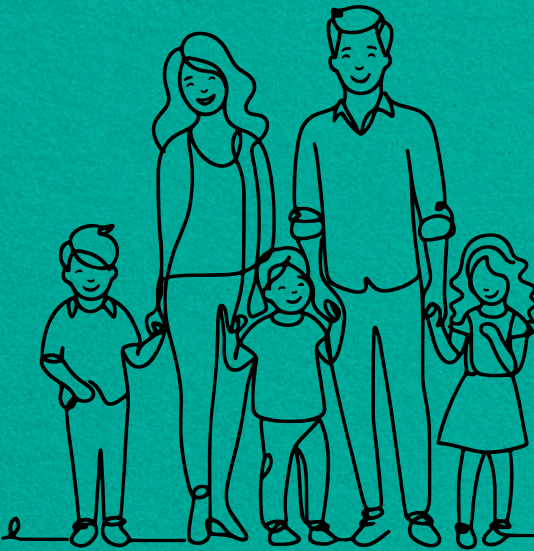
*İçimizdeki düğüm dışarıda değil ailenin o duru terbiyesiyle çözülür. Hayatın hızına kapılıp koşuştururken, işte bu terbiye bize nefes almayı hatırlatır. Acele, insanı hayata yetiştirmek isteyen sabırsızlık kıvılcımı gibidir. Ancak yuvamızın kapısından girdiğimiz anda kıvılcım durur. Onun terbiye edilmesi o kıvılcımı söndürmek değil, nerede ve nasıl yanacağını öğrenmektir. Ailemizdeki terbiye, içimizdeki telaşı dizeginlememizi, adımlarımıza yeniden hürmetememizi sağlar. Öfke ise göğsümüzde birden habaran sıcak bir dalgadır; bu dalganın düşünceleri acımasız, sözleri ise serttir. Annemizin sefkati, babamızın nasihatleri bu dalgayı yumuşatır. Dalgayı bastırmak yerine ona huyya daha sakin vurmayı öğretir. İçimizde gürleyen sesi usulca kısmak, kalbi ve nefesi tekrar duyabilmektir. Duyguyu olgunlaştırmak, içimizde ilk anda habararı hemen dile getirmemeyi bilmeaktır; hislerin aceleyle savrulmasına izin vermeyip onların kendi ağırlığını bulmasını beklemektir.*

## Benim Güzel Ailem

İçimizdeki acele, öfke ve duyguların olgunlaşmasının sonucunda bir pusula bize yol gösterir. Bu pusula bizi hep aynı yere götürür: aileye. Aile bizi sükunetle terbiye eder. Sessizce insana kendi içini gösteren bir ayna olur. Kendimizden bile sakladığımız üzüntülerimizi, kırgınlıklarımızı, mutluluklarımızı, bu aynadan görürüz.

Bizler bu aynayı bulmak için çevreyi arar dururuz. Bazen kendimizi bulmak için çıktığımız yolda sığınajımızdan uzaklaşırız. Yol aldıkça anlarız ki her uzaklaşma aslında bir dönüşün hazırlığıdır. Döndüğümüzde yol bizi tekrar pusuların ucuna döndürür. Aradığımız aynayı dışarıda değil, çok daha yakınımda buluruz. Tüm bunların sonucunda öğreniriz ki kalbimizdeki boşluğu dolduran, bizi konuşmadan da anlayan her zaman ailemiz olacaktır. Çünkü sessizliğin sıfırsızını en iyi duyan ve suskunluğun emanet edildiği yer ailedir.

Şevval Naturoğlu





**Yayımlanmaya  
Hak Kazanan  
Yazılar**





Aile normalde kısa bir sözcük olsa da herkes için farklı anlama sahip, hayal gücümüzün ötesindeki bir galaksi gibidir. Ne kadar derine giresek, bir o kadar büyülür, ayrı zamanda kendimizi ve o anki durumumuzu unuttur, yeniden çocuklaşırız. Çünkü aile, içimizde gizli saklanan o çocuğun ruhunu şefkat dolu bir sesle, koruma hissiyle harmanlanmış sarılmayla, bazen de sadece bir bakışla ortaya çıkarır.

Ailemiz hayata adımımızı attığımızdan beri bazı ilkleri yaşamamıza sebep olur. İlk sevgi, ilk saygı, ilk gülüş, ilk keder ve daha niceleri... Hepsi ailemizle birlikteyken öğrendiğimiz temel kavramlardır. Hayatın her zaman tatlı olmayacağını, engellerle karşılaşacağımızı ve bunun üstesinden gelebileceğimizi bize öğreten ve arkamızda kapı gibi duran ailemizdir. Her düşüşümüzde kalkınayı öğreten, denemekten asla vazgeçmememizi vurgulayan rehberimizdir.

Çocukluğundan bu zamana kadar ne zaman kendimi kötü hissetsen ve her şey üst üste gelmeye başlasa koşacağın ilk yer şüphesiz ailemin yanındır. Ailem bana bütün zorluklarda doğru yolu gösterir, her zaman destekleyerek yanımda olur. Yanlışlarımı düzeltmeye çalışır, bu hayatta kendi yerimi bulmak için ellerinden geleni yapmaktan hiçbir zaman çekinmez.

## Benim Güzel Ailem

Kendileri yemeyip bana yedirdikleri, giymeyip beni giydirdikleri zamanlar çok olmuştur. Bunları dşndkce, haklarını hiçbir zaman ödeyemeyeceğim gerçeği bir kez daha yüzüme vuruyor.

Devletin var olması için ordu, hazine, arazi ve halk gibi unsurlar nasıl önemliyse, ailenin teŐkili için de bazı temel kavramlar vardır. Aileyi oluşturan bireyler, aralarındaki bağ ve birbirlerine duydukları sevgi ve sayđı çok önemli unsurlardandır. Çekirdek ailemi; ben, annem ve babam olmak üzere  kiŐiden oluŐuyor. BaŐkalarına göre küçük bir ailemi olsa da benim erevemden bu, büyük bir evrene benziyor. Sonsuz, kocaman ve inanılmaz.

Annem, ailemiizi daima seğhatli kollarıyla sarıp sarmalar. O benim her Şeyim. En yakın arkadaşım, sırdaşım, hatta Őahsi psikoloğum. Annem ne zaman kendimi kötü hissetsem, ağzımdan çıkan bir kelimeden, gözlerimde gördüğü kkk ifadeden bile nasıl olduğumu anlayabiliyor. Hiç untmam, küçükken dıŐlandıđım için çok üzülmüŐtüm. Annem beni anlamıŐ, uzunca sohbet etmiŐ, sonrasında ise mutlu olmak için elinden geleni yapmıŐtı.

## Benim Güzel Ailem

Babam varlığıyla bana güven veren nadir insanlardan biri. Kkben ne zaman kendimi gcsz hissetsen babamın hareketlerini izler ve kopyalamaya çalışırdım. Şimdi bile bazı anlarda "Babam olsaydı ne yapardı?" diye düşünürüm. Babam ilk dşşmden bu yana beni yerden kaldıran kişi. Kendi ayaklarını üzerinde durmanın gerektiğini çocukluğumdan bu yana bana öğretiyor.

Sonuç olarak aile, insanın sığınıp yeriden gc bulduğu en güvenli limandır. Beni ben yapan değerleri, hayata bakışı ve ayakta kalma gücümü ailemden öğrendim. Annemle babamın sevgisi, sabrı ve desteği sayesinde bugün olduğum kişiym. Ne kadar byrsen byyeyim, benim için her zaman dönüp geleceğim en sıcak yuva güzel ailem olacaktır.

Arzu Vahabova





## BENİM GÜZEL AİLEM

Ocak ayının belki en soğuk günleriydi. Okullar tatil... Biz o rahatlık ile uyurken, babam evin pencerelelerini sonuna kadar açar ve horozumuz Badem'in yeri göğü inleten sesiyle yüzümüze vuran rüzgârın esintisi ile uyanırdık.

Tatilde babaannemin Barbaros Köyü'ndeki evinde kalırdık. Annem yattığımız odada yorganları toplar, o mis gibi köy kokulu odada yere sofra bezi serer, sobada ekmeğin kızarmasını beklerken üstümüzden uyku sersemliğini atıp kahvaltı ederdik. Ablamla şımarıp gülsürken slime'in içinde neler koyduğumuzdan bahsederdik, o ara çok merak sarmıştık. Annemden gizli deterjan, sabun, toprak ve su kattığımız slime, hele ki suyu fazla katarsak ayanı kaşar bulamac gibi bir şey olurdu.

Bir gün annemi gerçek slime malzemesi almaya ikna ettik. Kırmızı, turuncu jel ve boraks. Onu ilk yaptığımızda mütlü olmuştum. Kokusu ve dokusu hala aklımda. Orada burada oynadığımızdan, muhtemelen toprağa karıştı. Belki bir yağmurda sessizce eriyip gitti. Kim bilir belki de ayakkabuların altına yapışıp bizimle

## Benim Güzel Ailem

berlikte başka sokaklara bambaaşka oyunlara gitti. Ama oynadığımız diğer oyunların yeri hep başkaydı. Demistim ya soğuktu, buz gibiydi ama çıkardık köy sokaklarına...

Annemin tembihleri eştiğinde... Bahçede asılı camaşırların bulaaşıp, taş kesmiş hallerine güler ve bir yumruk sallardık. Plastik tabak anaklarımızı alır evin dibindeki eski camii avlusunda zeytin ağacının altında evcilik oynardık.

Aile sevgisini kattığımız her oyun ve her canlandırma bana çocukluğumun güzelliğini ve mutluluğunu anlatırdı.

Akşamları sıcak sobanın etrafında keştanelerin kızarmasını beklemek, babaannemin bize çocukluğunu anlatması, annemin ve babamın bize komik anılarını anlatması belki de o sıcak yuvanın en özel anlarıydı. Anıları ile bende onların zamanına gider, onların o glen ocuk yüzlerini severdim.

Ne güzeldi benim ailem.

Ah canım, benim güzel ailem.

İrmak Ceylan Yiğit



## YUVA

Yuvada büyümek, Ayşe için dünyanın en kalabalık ve en renkli ailesine sahip olmak demektir. Okocaman ve beşbeyaz binanın kapısından içeri girildiğinde insanı karşılayan ilk şey koridorlarda yankılanan çocuk gülmeleri olurdu.

Ayşe kendini bildi bileli yuvada yaşıyordu. Çoğu zaman mutlu ve kendini yalnız hissetmezdi. Çünkü ailesini hiç tanımamıştı ve bunu normal karşılıyordu. Üstüne de bazı anılar vardı ki içini derin bir hüznün kaplardı. Kâbus görüp uykusundan uyandığında, arkadaşlarını annelerine sarılırken gördüğünde ya da yağmurda ıslanıp üşüdüğünde kimsesizliğini hissederek ağlardı.

Ayşe ve en yakın arkadaşı Ela için yuvanın bahçe duvarının kenarında duran iki taş çok özeldi. O taşlara oturur saatlerce oyun oynar ve sohbet ederlerdi. Bir gün yine taşlarda otururlarken, Ayşe kimsesi olmadığı için gözyaşlarını tutamamıştı. Ela hiç düşünmeden arkadaşına sarıldı: "Bundan sonra sen benim kardaşımın. Seni asla bırakmayacağım."

## Benim Güzel Ailem

O gün, taşlarda uzun uzun oturdular, geleceğe dair planlar yaptılar, hayallerini paylaştılar. Birbirlerinden asla ayrılmayacaklarına dair söz verdiler. Onlar için kardeşlik, aynı soyadı taşımak değil, aynı duyguları paylaşabilmektir.

Yuvada bir de Elif Öğretmen vardı. Çocuklar onu, o da çocukları çok sevdi. Akşamları ışıklar söndüğünde, Elif öğretmenin güzel sesi duyulurdu:

“Allah rahatlık versin çocuklar.”

Elif öğretmen çocuklar için sadece bir öğretmen değildi. Hastalandıklarında ilgilenen, ağladıklarında gözyaşlarını silen ve korktuklarında ellerini tutan bir anne gibiydi.

Bir akşam elektrikler kesildiğinde, Elif öğretmen elinde bir mumla yatakhaneye gelmişti. Mumu kaldırarak gülünsemiş ve şöyle demişti:

“Bakın, bu mumu etrafını nasıl aydınlatıyor. Siz de benim için böyle ışık saçan yıldızlarsınız.”

## Benim Güzel Ailem

Çocukların gözleri parlamış, ardından odada kıkırdamalar yükselmmişti. Gece saatlerce elleriyle şekiller yapıp duvardaki gölgelerine bakarak oyunlar oynadılar ve çok eğlendiler. O gece Ayşe ilk kez kırınsesiz olmadığını, aslında kocaman bir ailesi olduğunu derinden hissetmişti.

Aile, her zaman kan bağı demek değildir. Bazen de ayrı korkuyu birlikte yemektir.

Elif Temel





## AİLE: YAŞAMIN İLK SÖZÜ, KÖKLERİN VE KANATLARIN SİĞİNAĞI

*Aile, evrensel bir dildir; insanın varoluşsal serüveninin ilk sözüdür. Bu bağ, biyolojinin ötesinde bir anlam taşır. Bir insanın ruhsal toprağı ve karakterinin ilk mimarıdır. Aile hem bireyi güvende tutan köklü bir çınar hem de onu geleceğe taşıyan sınırsız bir ufuktur.*

*Ailenin özündeki duygular, koşulsuzluğun sıcaklığıdır. Başka hiçbir yerde bulunamayacak kadar saf ve çıplak bir kabuldür bu. Hayatın karmaşık sahnelerinde maskelerimiz düşse bile, ailenin bakışı bizi "olduğumuz gibi" kucaklar. Bu sarsılmaz güven, aile içindeki ufak tefek kırgınlıkları bile bir bağ kurma eylemine dönüştürür. Çünkü biliriz ki, bu duvarlar yıkılmaz. Sevinçler paylaşıldıkça coşkuya dönüşür ve acılar paylaşıldıkça hafifler. Dünyanın en büyük terapisi, bir anne kucacı veya baba omzudur.*

*Deneyimler, ailenin ortak tarihini yazar ve bu tarih, kimliğimizin atlasıdır. Yıllık tatil maceraları, nesilden nesile geçen tarifler, özel günlerdeki değişmez ritüeller...*

## Benim Güzel Ailem

Bunlar, hayatın kaosunda bize bir düzen ve süreklilik hissi veren anlam yüklü tekrarlardır. Bu deneyimler silsilesi, zorluk anlarında aile bağının sadece duygusal değil, aynı zamanda pratik bir kurtuluş halatına dnstğn gösterir. Hastalık, kayıp veya büyük bir başarısızlık anında, toplumun diğer bağları gevşerken aile birbirine kenetlenerek en gücül direnç noktasını oluşturu. Bize ilk el uzatan ve bize inancını kaybetmeyen de yine onlardır.

Aile, sadece bize ait olan bir geçmiş değil, aynı zamanda çocuklarımıza aktaracağımız bir değerler mirasıdır. Bize sadece genetik kodları değil, drstlik, merhamet ve hayata karşı duruş gibi temel değerleri de miras bırakır. Aile, durağan bir anıt değil, sürekli evrim geçiren canlı bir nehirdir. Her birey, geçmişten aldığı mirası kendi zamanına uyarlayarak bu sonsuz hikayeyi zenginleştirir. Aile, bizi hem kendi gerekliğimizle yüzleştiren hem de daha iyi bir geleceği hayal etmemiz için cesaret veren, en temel aidiyet ve sevgi kaynağımızdır.

Emir Abdullah Glen



## GELECEĞİN KÖKLERİ AİLEDE GİZLİ

“Evlilik ve kan bağına dayanan, karı, koca, çocuklar, kardeşler arasındaki ilişkilerin oluşturduğu toplumdaki en küçük birlik...”

Aile sadece bu şekilde mi tanımlanır? Duygular bu kelimelere sığar mı mesela? İnsan dünyaya geldiği ilk andan itibaren hep yanında olacak, kendisini asla yalnız bırakmayacak, sorgusuz güvenebileceği insanlara ihtiyaç duyar ki işte tam da bu anda “aile” girer hayatına. Sadece kan bağı değil, isten duygularla ve görünmez bir iple beraber ruhen bağlandığı kişilerdir aile. Evin kapısından girdikten sonra istenlikle karşılandığımız, bir babanın güven veren gölgesi, bir annenin şefkatle bakışı veya bir kardeşin “yanındayım” diyerek gözlerinin parlamarak gülünmesi ile dünyanın en ağır yüklerinin hafiflediği, gerçekten “ben” olmaktan korkmadığımız, ne olursa olsun vazgeçmediğimiz ve vazgeçilmediğimiz yerdir aile.

Özellikle bizim kültürümüzde aile, devleti oluşturan küçük bir yapı taşıdır. “Devlet Baba” ve “Toprak Ana” tabirleri boşuna söylenmemiştir.

## Benim Güzel Ailem

Evin babası, güven kapısıdır; anne ise o evi yuva yapan, sevgisiyle ve şefkatiyle ısıtandır. "Babanın duası, ananın ahı yerde kalmaz." gibi sözler ise anne ve babamızın bizim üstümüzdeki emeklerinin çok olduğunu, bizim de bu emeklerin karşılığını sevgi ve saygı ile en güzel şekilde vermemiz gerektiğini vurgulamak için söylenmiştir. Ayrıca Türklerde ilk eğitim, edep, hayâ, vatan sevgisi, büyüklere hürmêt gibi erdemler ilk olarak okullarda değil, aile ocağında, dedelerin dizinin dibinde sıcacık yanan sobanın ısıttığı odalarda öğretilir. Bir çocuğun karakteri, o evde pişen yemekle, o evde konuşulan dille şekillenir. Bayram sabahlarında büyüklerin elini öpmek için bir araya gelen kalabalıklar, doğüntelerde ve cenazelerde kenetlenen akrabalar ve kurulan kalabalık sofralar "biz" olmanın en büyük kanıtıdır.

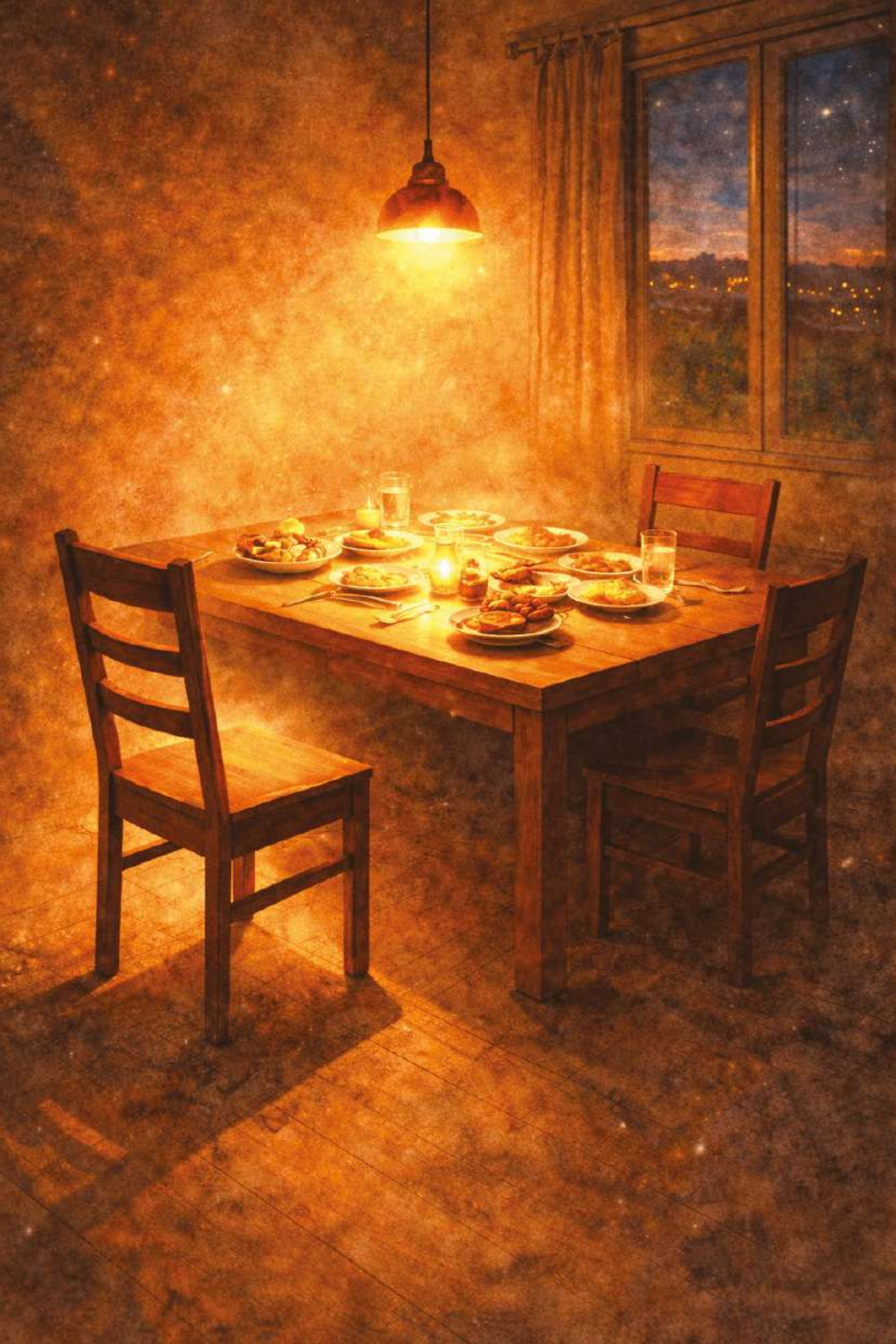
İşte şimdi ben de kendi küçüklüğümü hatırlıyorum, bir bayram sabahını... Ben, kardeşim, annem, babam, dayımlar, teyzemler ailecek bir aradayız ve anneannem de yanımızda. Bizim ailede bayram sabahı tüm evlatları, evin büyüğü birleştirir. Saat o kadar erken olmasına rağmen, tüm kuzenlerimiz ile erkenden kalkıp, büyük bir heyecan ile bayramlık kıyafetlerimizi giydiğimiz bir gün. Giyinir giyinmez tüm büyüklerimizin elini öpmek, bayram

## Benim Güzel Ailem

Lediyelerimizi almak, kahvaltı hazırlanana kadar bahçeye inip oyun oynamak, ailece kocaman bir sofrada kahvaltı yapmak... Her şey çok heyecanlandırıyor ve mutlu ediyordu bizi. Aslında alınan yeni bir kıyafet, oynanan oyunlar, yapılan kahvaltılar o kadar sıradan şeylerdi ki bunların bizi neden bu kadar mutlu ettiğini şimdi anlıyorum, çünkü bayramlar bizi birleştiriyor ve ailecek bir arada olmak günümüze neşe katıyor... Çünkü aile, bir olmak ve beraber olmaktır.

Bir çınar ağacı düşünün, o ağacı ayakta tutan asıl güç, birbirine sınıksız sarılmış kökleridir. Aile de böyledir. "Her aile bir ağaçtır, bazen çiçekleri açar, bazen yapraklar dökülür." Önemli olan o ağacı tüm engellere rağmen yaşatmak, yaprakların tekrardan yeşermesi için çabalamaktır...

Esmenur Vural





## BİRLİKTE EKSİLEN BİRLİKTE GÜÇLENEN HAYAT

*Hayat bana ne öğretmişse, ilk derslerimi ailemden aldım. Sevginin, sabrın, emeğin ve fedakârlığın ne demek olduğunu ailemle öğrendim. Ne zaman yorulsam ne zaman üzülsem, beni desteklediklerini bilmek bana güç verir. Ailemde herkesin yeri ayrıdır. Annem, sabrı ve şefkatiyle evimizin kalbidir. Beni dinler ve doğruyu bulmam için yol gösterir. Babam ise çalışkanlığı ve sorumluluk bilinciyle bana örnek olur. Onun azmi sayesinde hayatta pes etmemeyi öğrendim. Kardeşimle bazen tartışsak da aslında birbirimizi çok severiz. Ama öyle bir dedem var ki, onu anlatmaya kelimeler yetmez. Sırdaşım, yoldaşım, arkadaşım, her şeyim... Dede gibi değil, hayat dolu bir adam. Bana babam diyor, ben dedemin babasıyım. İki senedir dedeme akıllı telefon kullanmayı öğretiyorum. Çok şükür öğrendi. İşte dedem böyle bir adam...*

*Bizim hikâyemiz belki dışarıdan bakıldığında zor bir yolculuk gibi görünebilir ancak içi sevgiyle dolu, güçlü bağlarla örülmüş bir aile hikâyesidir. Okul kazandığımda hepimizin hayatı değişti. Eğitimin için annem, kardeşim ve ben şehre taşındık. Babam iş için ilçede kaldı.*

## Benim Güzel Ailem

Aynı çatı altında olmamak kolay değildi. Eksikler sofralar, yarım kalan sohbetler oldu. Bir keresinde ilk defa babam olmadan iftar yapmıştık. O zaman annem, kardeşim ve ben hepimiz üzülmüştük, fakat birbirimize belli etmemeye çalıştık. Bu yaşadıklarımız karşısında hiçbir zaman sevgimizi eksiltmedik. Çünkü biz, mesafelerin kalpleri ayıramayacağını bilen bir aileyiz. Annem hem anne hem baba olmaya çalışarak sabır ve gücün ne demek olduğunu bize gösterdi. Kardeşimle ben, onların bu fedakarlığını görek büyüyoruz. Hafta sonları geldiğinde ise hasret bitiyor. Babam gelir ve ev yeniden tamamlanır. Aynı sofrada oturur, aynı çaya şeker atar ve aynı gülaşte buluşuruz. O iki gün, bir haftalık yorgunluğu siler. Birlikte geçirilen zamanın kıymetini bu günlerde daha iyi anlıyoruz. Pazar günleri bizim için çok özeldir ve "pişi" günümüzdür. Annem çok güzel pişi yapar. Ailecek yaptığımız bu özel gün ömür boyu sürecek. Ne kadar ayrı kalsak da Pazar günleri babam yanımızda olduğu için devam ediyoruz.

Benim ailem, geleceğin emekle kurulduğunu bilen bir aile. Bugün dönüp baktığımda anlıyorum ki güçlü bağları olan ve sağlıklı çocuklar yetiştiren güzel bir ailenin parçasıyım. En büyük şansım, arkamda her şartta duran bir aileye sahip

## Benim Güzel Ailem

olmak ve babamın yokluğunu hiç hissettirmeyen melekim,  
"ANNELER GÜNÜ". Ama o bana her zaman babamın  
yokluğunu benim ona hissettirmedigimi söyler. "Sen bizim  
evimizin direğisin" diyor. Oysaki ben, o benim arkamda  
durdugu için ben bu kadar güçlüyüm.

Sonuç olarak, ailem hayatımdaki en büyük zenginliğimdir.  
Onların sevgisi ve desteği sayesinde kendimi güvende  
hissederim. Ailemin kıymetini bilmenin ve onları sevmenin  
en önemli değerlerden biri olduğuna inanıyorum.

İyi ki varsınız sevgili ailem.

Muhammed Kerem Doğan





## BENİM GÜZEL AİLEM

*Aile, insan hayatının en önemli ve vazgeçilmez parçasıdır. İnsan hayata ailesiyle başlar ve hayatı boyunca en büyük desteği yine ailesinden alır. Aile, sadece aynı evde yaşayan insanlar değildir, sevgiyle, güvenle ve fedakarlıklarla birleşen bir yuvadır.*

*Benim için aile, her zaman yanımda olan ve beni olduğum gibi kabul eden en güvenli limandır. Zor zamanlarımda bana güç veren, düştüğümde ayağa kalkmama yardımcı olan ve en büyük motivasyon kaynağı ailemdir. Başarılı olduğumda benimle gurur duyan ve hatta hata yaptığımda bile beni kırmadan doğru yolu gösteren yine ailemdir. Bu destek sayesinde kendime daha çok inanıyorum ve hayata daha çok umutla tutunuyorum.*

*Ne yazık ki herkes bir aile sıcaklığını hissedemeyebiliyor. Bazı insanlar hayatın farklı sebeplerinden dolayı ailesiz kalıyor ya da ailesinden yeterince sevgi ve destek göremiyor. Böyle anlarda insan kendini yalnız, eksik ve çaresiz hissedebiliyor.*

## Benim Güzel Ailem

Çünkü paylaşacak bir sevinci ve anlatacak bir derdi olmadığından hayat sanki insanın klbinde bir boğa sturmuşcasına skştirip boğuyor. Bu durum, ailenin insan için ne kadar büyük bir nimet olduğunu daha derinden hissettiriyor.

Aile, insanın hayata tutunmasını sağlayan en gcl bağdır. İnsan, kendini güvende hissettiiği bir ailesi olduğunda hayallerinin peşinden daha cesurca gidebilir. Ailesinin desteğini arkasında hisseden bir insan, karşılaştiiği zorluklardan korkmadan her zaman yeniden başlamaya gücü bulur.

Ben ailemin bana kazandırdığı sevgi ve değerler sayesinde bugün olduğum kişiyim. Onların bana verdiği güven, hayatta doğru kararlar almamda en büyük rehberim olmuştur. Ailem, sadece şimdiki zamanda değil, geleceğimde de bana yol gösterecek en sağlam dayanağımdır.

Sonuç olarak aile, insanın sahip olabileceği en kıymetli hazinedir. Sevgiyle kurulan bir aile, insanın hem klbinde hem de hayatını güzelleştirir. Benim güzel ailem, bana her koşulda gücü veren ve hayatımı anlamlı kılan en değerli varlığımdır.

Mustafayev Abdurrahman



## TELEVİZYON KUMANDASI BENDE

Anahtarı kapıda çevirirken evin bu kadar sessiz olacağını hiç düşünmemiştim. Işıkları yaktım, odalar aydınlandı ama sanki bir şeyler hâlâ o karanlığın içinde saklı kalmıştı. Kombiyi yaktım, hem de en yüksekte. Yine de ısınmadım, sanki ev dışarıdan değil de içeriden soğuktu. Kapının arkasına asılı örgü hırkama sığındım. Kollarımı içinden geçirince, omuzlarımda babaannemin o sıcak ellerini hissettim. Çay kaynattım, yanına da istediğim kadar bisküvi koydum. Sayısızdı, hepsi benimdi yani. Ama hiçbir tatlı gelmedi. Oysaki ne çok isterdim bisküvileri paylaşmayayım karneslerimle, hepsini ben yiyeyim. Şimdi kumanda da babamda değil bende... İstediyim kanalı açtım, sesini de istediğim kadar verdim. Babamın açtığı sıkıcı belgeseller yerine güzel bir film seçtim. O an anladım: Bir ev, içi dolmadıkça sadece dört duvardan ibaretmiş. Neyle dolabilirdi ki peki? Daha güzel mobilyalarla mı? Hepsi bir anda eksik, hepsi bir anda yabancı kaldı. Masaya tek bir tabak koyduğumda, o boş sandalyeler bile sanki birbirleriyle olmanın mutluluğunu yaşıyor ve bana acıyarak bakıyor. İlk kez, evdeki kalabalığın aslında ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Oysa varlığını, o ses kesilene kadar hiç duymamışım.

## Benim Güzel Ailem

Bir Şeyler anlatmak istedim. Gnm zor geĉmişti, yorulmuştum. Telefonu elim aldım, sonra geri bıraktım. Dinleyecek biri belki bulunurdu ama benim o suskunluğımı anlayacak kimse yoktu orada. İnsan en ĉok, alıştığı o küçük Şeyleri kaybedince yalnız kalıyormuŐ.

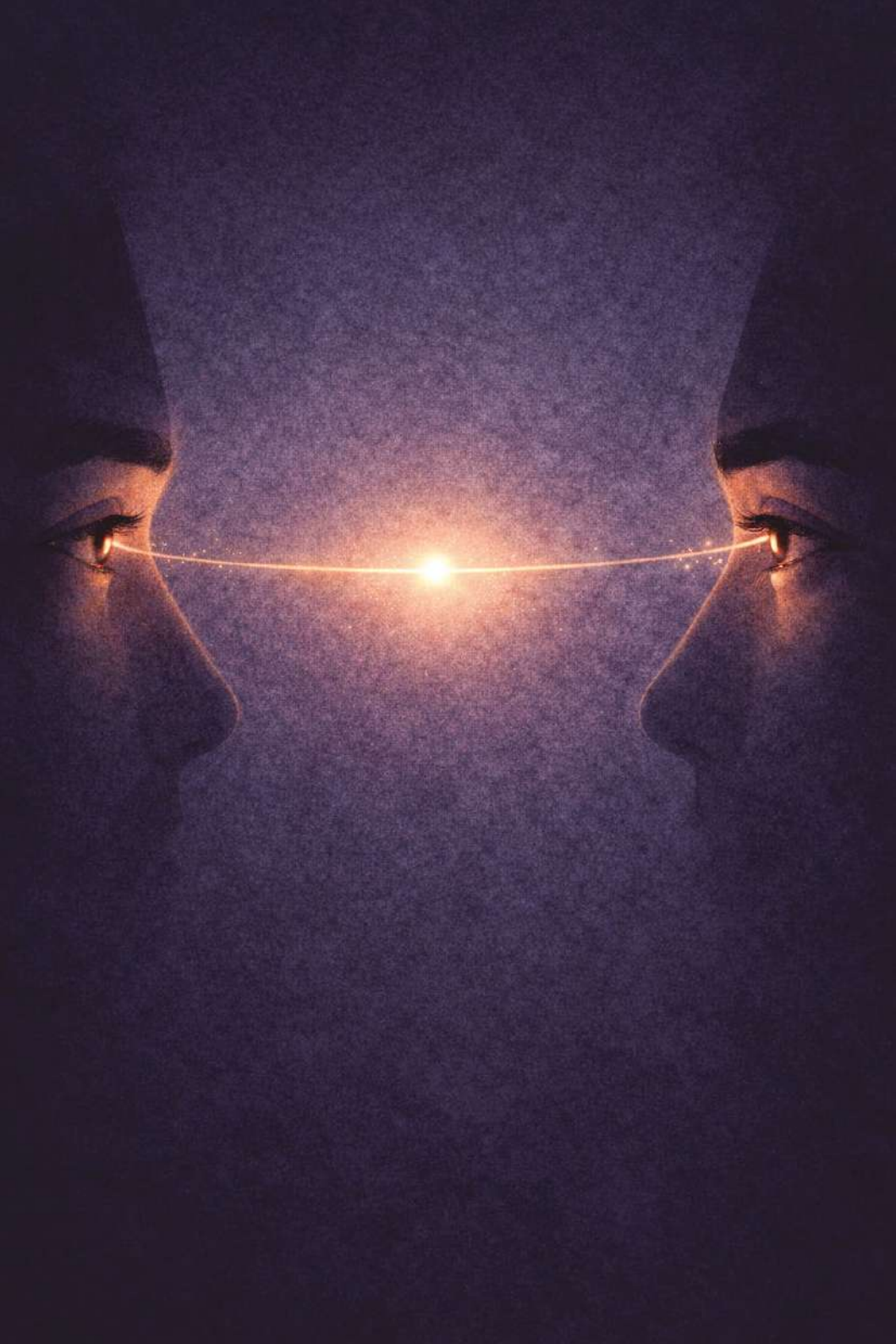
Annem masanın üzerine yirmi lira bırakmıŐ, gidip tam dört top dondurma aldım. Kardeşlerim burada olsa birer top alırdık. Tek başıma dondurmamı yiyip parkta oynayan ĉocukları izledim. Salıncak sonunda boşaldı. Evet kendi kendime sallanmasını biliyorum ama hiĉ de eğlenceli deęilmiŐ! Akşam eve dönerken adımlarım yavaŐladı. Kimsenin beklemediğini bilmek, o kapıyı daha ağir aĉtıyormuŐ insana. Oysa daha önce hiĉ fark etmeden, "biri bekliyor" diye ne kadar hafif giremiŐim iceri. Meğer insanı eve bağlayan Şey, o kapının kendisi deęilmiŐ.

Zaman geĉti. Sesler geri geldi, ev yeriden doldu. Annem, babam ve kardeşlerim teyzemlerden döndü. Ama ben iki günde deęiŐmiŐtim. Artık o küçük Şeyleri daha dikkatle, daha severek görüyorum. Ĉnk bazı Şeyler varmış; eksildiğinde can yakan, geri geldiğinde ise kıymeti ancak susarak bilinen. Bütün bisküviler kardeŐlerimin olsun,

## Benim Güzel Ailem

yeter ki akşam çay içerken beraber oturalım. Onların sohbeti meğer bisküviler ve limonlu dondurmadan daha tatlıymış. Kumanda babamda kalsa da olurmuş. Televizyondaki en güzel film ailemle izlediğimmiş. Masaya yeniden altı tabak koymak aslında bu kadar önemli miymiş? Meğer bir evi ayakta tutan şey kolonlar değil, mutfaktan gelen o tanıdık tıkırtılarınmış. Benim güzel ailemse bu evi yuva yaparımış.

Sema Doğan





## BENİM GÜZEL AİLEM

Mutfaktan yükselen mantı kokusu, radyodan akan müzik ve annemin neseli mırıldanması... İşte evin bu seslerle uyanır. Ailem, beni en karanlık günlerimde bile sarıp sarmalayan yuvamdır.

O günü hiç unutmuyacağım. Yakın sandığım arkadaşlarım bana ihanet etmişti. Sırtımda hancerin soğukluğunu hissediyordum. Eve geldiğimde, mutfakta annem beni yarım bakışla anladi. Elime sıcak çayını tutuşturdu, yanına oturdu ve usulca konuştu:

"Hayat her zaman mükemmel değildir kızım. Yakın sandığın insanlar bazen arkandan vurabilir. Biliyorum, acı veriyor. Ama unütma, biz varız."

Annemin ellerinin sıcaklığı, babamın omzuma koyduğu eli... Tüm acım eriyip gitti. O gece mutfak masasında toplandık. Telefon yok, televizyon yok - sadece biz. Ağabeyim video aramasıyla aramıza katıldı ve ekrandan bile hissedilen sıcaklık beni yeniden ayaja kaldırdı.

## Benim Güzel Ailem

Bizim ailemizde çatışmalarımız yoktur diyemem, ama ne zaman yanlış anlaşılma olsa hemen özür dileriz. Bağırmayız, suçlamayız. Sessizce zaman tanır, sonra sakinlikle konuşuruz. Her birimiz birbirimize saygı duyar ve değer verir.

Ağabeyim şehir dışında çalışıyor, ama her akşam video aramayla sofraya gelir. Döndüğünde gerçek bir bayram yaşarız: masa özel yemeklerle donatılır, gülmeler mutfağı doldurur. Annemin doğum günlerinde babam ona beyaz zambaklar alır ve her sene hatıra fotoğrafı çeker. Bu küçük anlar, ailemin sevgisinin somüt ifadeleridir.

Bizde takvimle kutlanan günler değil, sıradan anlarda paylaşılan sıcaklık önemlidir: sessizce yanında olmak, bir bardak çay, söze gerek duymadan uzanan yardım eli. Annem ve babam bizim için her şeyi feda eder.

Ailem, benim sessiz ışığımdır. Sözlere ihtiyaç duymadan ısınan, yarım bakışla anlaşılabilir ve fırtınalardan daha güçlü koruyan bir yerdir. Bir gün şöyle yazmıştım:

“Моя семья — мой тихий свет,  
Где тепло без лишних слов.  
Там понимают с полувзгляда  
И берегут сильнее ветров.”

## Benim Güzel Ailem

(Ailem sessiz ışıgım, sözlere gerek duymadan sıcaklık veren.  
Orada yarım bakışla anlaşılırım ve rzgrdan daha gcl  
korunurum.)

Dört kişiyiz, ama sevgimiz sonsuz.

Kamila Tulgenova





## AİLEMİZ VE HAYATIN GERÇEKLERİ

*Hayat aslında bir yoldur ve bu yolda yürürken yanımızda olan insanlar çok önemlidir. Aile demek bence sevgi demektir. Ben üç kişilik bir ailede yaşıyorum. Annem, babam ve ben. Bazen çok sessiz oluyor evimiz ama bazen de televizyonun sesi her yeri kaplıyor. Aile toplumun temel taşıdır diye bir söz vardır. Ben buna çok katılıyorum çünkü ailemiz olmasa kimse bize bakmazdı.*

*Annem bir bankada çalışıyor, babam ise mühendis. İkisi de akşam çok geç geliyorlar. Eve geldiklerinde genellikle yorgun oluyorlar ama yine de benimle ilgilenmeye çalışıyorlar. "Günün nasıl geçti?" diye soruyorlar, ben de "İyi" diyorum. Aslında bazen daha uzun anlatmak istiyorum ama onların gözlerindeki o yorgunluğu görünce vazgeçiyorum. İşte aile olmak bazen susmak demektir. Sosyal medya çağında yaşıyoruz. Herkes telefonunda ama biz akşam yemeğinde telefonları bırakmaya çalışıyoruz. Bu bence çok büyük bir başarı.*

## Benim Güzel Ailem

Geceñlerde bir kitap okumuştum, orada diyordu ki "İnsan en çok ailesine benzer." Ben de bazen annem gibi hızlı konuşuyorum, bazen de babam gibi çayımı çok şekerli içiyorum. Genetik miras diyorlar buna galiba. Ama sadece genetik değil, huylarımız da birbirine geçiyor. Evimiz çok büyük değil ama bize yeterli. Odalarımız ayrı olsa da kalplerimiz bir.

Aslında benim hiç kardeşim yok. Tek çocuk olmak bazen çok zor. Bütün beklentiler benim üzerinde oluyor. Sınavlardan yüksek almamı istiyorlar, odamı toplamamı istiyorlar. Keske bir kardeşim olsaydı diyorum bazen. Belki kumanda kavgası yapardık. Televizyonda izlediğim dizilerde kardeşler hep kavgaya ediyor ama sonra barışıyorlar. Bizde kavgaya edecek kimse yok. Sadece bazen annemle yemeği kimin hazırlayacağı konusunda şakalaşırız.

Hafta sonları bizim için çok farklı geçiyor. Genelde alışveriş merkezine gidiyoruz. Orada yemek yiyoruz, mağazalara bakıyoruz. Aslında doğada vakit geçirmek daha iyi olabilir ama şehir hayatı bizi buna zorluyor. Küresel ısınma da zaten dünyayı çok etkiliyor. Mevsimler değişti. Eskiden kar yağarmış buralara, annem anlatıyor. Şimdi sadece yağmur yağıyor. Ailece camdan yağmuru izlemek de bir aktivite sayılır bence.

## Benim Güzel Ailem

Büyükannemler çok uzakta yaşıyorlar. İzmir'de. Onları sadece bayramlarda görüyoruz. Teknoloji sayesinde görüntülü konuşuyoruz ama sarılmamızın yerini tutmuyor. Dede'nin emekli öğretmeni, bana hep şiirler okuyor telefonda. Şiir okumak ruhu inceltirmiş. Ben de bazen denemeler yazıyorum. İşte böyle. Gelecekte ne olacağımı bilmiyorum ama ailemin arkamda olduğunu bilmek güzel bir his.

Bir gün okulda bir tartışma olmuştu. Öğretmenimiz "Mutluluk nedir?" diye sordu. Herkes bir şey dedi. Biri para dedi, biri başarı dedi. Ben "Aile" dedim. Çünkü para biter, başarı gelip geçicidir ama aile hep oradadır. Belki çok zengin değiliz, belki çok büyük bir villamız yok ama huzurumuz var. Huzur olan yerde her şey olur. Sevgi paylaştıkça çoğalır.

Bazen akşamları annem mutfakta yemek yaparken ben de ona yardım ediyorum. Soğan doğrarken gözlerim yanıyor ama olsun. O sırada bana iş yerindeki komik olayları anlatıyor. Babam da gelince sofraya oturuyoruz. En sevdiğim yemek marta. Annem çok güzel yapar. Anna bazen dışarıdan söylüyoruz, o da güzel oluyor. Önemli olan beraber olmak.

## Benim Güzel Ailem

Ayrıca spor yapmanın da aile bağlarını güçlendirdiğini düşünüyorum. Bazen babamla yürüyüşe çıkıyoruz parkta. Oradaki köpekleri besliyoruz. Hayvan sevgisi de çok önemli bir şey. Köpeğimiz olsun çok istedim ama evimiz küçük olduğu için izin vermediler. Belki ileride bahçeli bir evimiz olursa alabiliriz. Hayal kurmak bedava sonuçta.

Yazımı bitirirken şunları söylemek istiyorum. Aile her şeydir. Lütfen ailenizin kıymetini bilin. Onlara kızmayın, onları üzmezin. Çünkü dünya yalan, ölüm hak. Bir gün hepimiz gideceğiz ama geride bıraktığımız sevgi kalacak. Ailemle gurur duyuyorum. Onlar benim kahramanımdır. Kendi yolunu çizerken onların ışığı bana yol gösterecek. Umarım herkes benim gibi mutlu bir aileye sahip olur. Teşekkürler.

Buse Arı



## AİLE DEDIĞİMİZ ŞEY

Aile denilen kavram aslında çok derin ve anlamlı bir kavramdır. Herkesin ailesi farklıdır ama sonuçta herkesin bir ailesi vardır. Aile, insanın hayata gözlerini açtığı ilk yerdir. İnsan ilk sevgiyi, ilk güven duygusunu ve ilk hayal kırıklıklarını burada yaşar. Benim ailem de kendine özgü bir ailedir. Bazen mutlu, bazen karmaşık, bazen de sessizedir. Ama yine de ailemdir ve bu özelliğiyle benim hayatımda önemli bir yere sahiptir.

Biz beş kişilik bir aileyiz. Annem, babam, ben ve iki kardeşim var. Evimiz çok büyük sayılmaz ama içinde birçok anı biriktirmiştir. Bazen evin içinde doluşırken duvarların bile yaşananları hatırladığını düşünüyorum. Çünkü her evin bir ruhu vardır ve o ruhu aile oluşturur. Evimizde bazen gülüşmeler yankılanır, bazen de televizyonun sesi dışında hiçbir şey duyulmaz. Bu durum bazen sıkıcı gibi gelse de zamanla insan buna alışır. Alışmak da zaten aileyle birlikte yaşamamanın doğal bir sonucudur.

## Benim Güzel Ailem

Annem ev işleriyle çok ilgilenir. Sürekli bir Şeyler yapar. Yemek hazırlar, evi toplar, düzeni sağlar. Bazen çok yorulduğunu söyler ama yine de durmaz. Annem bana göre gcl bir insandır ama bunu bazen fazla belli eder. Gcl olmak her zaman bağırmak ya da sert olmak değildir. Annemin gücü daha çok sabretmesinden gelir. Evde birçok Şey onun sayesinde yolunda gider. Bu durum çoğu zaman fark edilmez ama eksik olduğunda hemen hissedilir.

Babam ise genellikle iştedir. Eve geldiğinde yorgun olur ve pek konuşmaz. Onun sessizliği bazen evi daha sessiz yapar. Ama bu sessizlik de ailemizin bir parçasıdır. Babam çok konuşmasa da varlığıyla kendini hissettirir. Eve geldiğinde evin havası değişir. Bu durum her gün ayrı olsa bile her zaman fark edilir. Çünkü babalar genelde böyle olur.

Kardeşlerimle aram bazen iyidir, bazen değildir. Küçük kardeşim çok konuşur, diğeri ise içine kapanıktır. Ben ikisinin ortasında kalırım. Kardeş olmak bazen güzel, bazen zordur. Ayrı eşyaları paylaşmak ve ayrı alanı kullanmak bazen sorun yaratır. Çünkü herkes kendine ait bir alanı olsun ister. Ama buna rağmen kardeşlik devam eder.

## Benim Güzel Ailem

Çünkü insan en çok ailesine sınırlenir. Ama dışarıdan biri onlara bir şey söylediğinde hemen onları savunurum. Bu da aile olmanın garip ama bilinen bir yönüdür.

Aile sadece aynı evde yaşamak değildir. Aynı zamanda aynı sorunlarla uğraşmaktır. Bizim evde bazen maddi sıkıntılar konuşulur, bazen okul meseleleri, bazen de gelecekle ilgili belirsizlikler. Herkesin yüzünde farklı bir ifade olur. Kimi zaman umutlu, kimi zaman düşünceli... Ama yine de aynı masada otururuz. Sofra kurulduğunda herkes yerine geçer. Bu bana ailenin hâlâ bir arada olduğumuzu hatırlattığını düşündürüyor. Çünkü sorunlar olsa bile birlikte yemek yemeye devam ederiz.

Bazen ailem beni anlamıyormuş gibi geliyor. Söylediklerim havada kalıyor ve duygularım karşılık bulunuyor. Bu durum insana yalnızmış gibi hissettirebilir. O anlarda odama çekilip düşünürüm. Kendi kendime bazı şeyleri sorgularım. Ama bu yalnızlık çok uzun sürmez. Çünkü annem mutlaka kapımı çalar ya da kardeşim bir şey sormak için içeri girer. Yani tam anlamıyla yalnız kalamam. Bu da hem iyi hem kötü bir şeydir. İnsan bazen yalnız kalmak ister ama aynı zamanda yalnız kalmak istemez.

## Benim Güzel Ailem

Aile insanı hem sınırlar hem de korur. Bazen özgür olmadığımı hissederim. Evde belli kurallar vardır ve bu kurallar bazen can sıkıcı olabilir. Ama sonra başıma bir şey geldiğinde ilk onların yanında olmak isterim. Dışarıda ne yaşarsam yaşayayım, eve döndüğümde daha güvende hissederim. Bu çelişki beni düşündürür. Belki de aile olmak böyle bir şeydir: Her kaçmak isteyip hem de geri dönmek.

Ailem bana hayatta ilgili çok şey öğretti mi? Emin değilim. Ama bazı şeyleri yaşayarak öğrendim. Sabretmeyi, susmayı, bazen de görmezden gelmeyi... Bunlar belki kitaplarda yazmaz ama aile içinde öğrenilir. Her aile bir okul gibidir ama dersleri her zaman planlı değildir. Bazen dersler fark edilmeden verilir. İnsan büyüdükçe bu derslerin farkına varır.

Bizim evde her gün çok özel şeyler yaşanmaz. Günler genelde birbirine benzer. Sabahlar, akşamlar, yemek saatleri... Hepsi tekrar eder. Ama bu tekrarlar zamanla alışkanlığa dönüşür. Alışkanlık da insanın hayatını düzenler. Bu düzen bazen sıkıcı olabilir ama aynı zamanda güven vericidir. Çünkü insan neyle karşılaşacağını bilir.

## Benim Güzel Ailem

Ailem mükemmel bir aile değil. Bizim evde de sorunlar olur, anlaşmazlıklar yaşanır. Bazen herkes kendi köşesine çekilir. Ama bu durumlar kalıcı olmaz. Çünkü birlikte yaşamak devam eder. Birlikte yaşamak da zamanla sorunları yumuşatır. İnsan her zaman her şeyi çözemez ama birlikte kalabilir.

Günün sonunda ev dediğim yer yine burasıdır. Herkesin birbirini tam olarak anlamadığı ama yine de birlikte yaşamaya devam ettiği bir yapı... Belki de aileyi özel yapan şey tam olarak budur. Kusursuz olmaması, ama yine de dağılmamasıdır.

Cansu Bektas





## AİLE HAYATTIR

*Aile, insanın hayatta en çok ihtiyacı duyduğu şeydir. Çünkü ailesi olmayan bir insanın hayatı eksik olur. Ben bunu ailem olduğu için çok iyi biliyorum. Ailem olmasaydı böyle düşünemezdim. Bu da ailenin ne kadar önemli olduğunu gösterir. Zaten aile önemli olmasaydı herkes tek başına yaşardı. Ama insanlar tek başına yaşamaz. Çünkü insan sosyal bir varlıktır ve birlikte olmaya ihtiyaç duyar. Bu birlikte olmanın ilk ve en temel hâli de aile içinde yaşanır. İnsan bunu bazen fark etmez ama fark etnese bile aile hayatın merkezinde durur.*

*Bizim ailemiz kalabalık değildir ama aynı zamanda kalabalıktır. Çünkü kalabalık olmak sadece kişi sayısı ile ilgili değildir. Bazen ev çok sessiz olur, bazen de çok gürültülü olur. Annem, babam, ben ve kardeşim birlikte yaşıyoruz. Ama kendimi bazen tek çocuk gibi hissederim. Çünkü kardeşimle anlaşamadığımız zamanlar çoktur. Ama aslında çok iyi anlaşırız. Bu da bir çelişki gibi görünse de aile içinde sık yaşanan bir durumdur. İnsan bazen en büyük anlaşmazlıkları yakınındakilerle yaşar ama yine de onlardan kopamaz.*

## Benim Güzel Ailem

Annem genellikle evdedir. Ama sürekli çalışır. Ev işi yapmak da bir iştir ama bazen iş sayılmaz. Annem yorulmadığını söyler ama çok yorulur. Bu yüzden anneler çok güçlüdür ama aynı zamanda çok hassastır. Annem olmasa evimiz dört duvardan öte bir ev olmazdı. Yani anneler evi ayakta tutar. Bu cümle kulağa garip gelebilir ama çoğu insan ne demek istediğini anlar. Çünkü ev sadece duvarlardan oluşmaz. Ev dediğimiz şeyin içinde bir düzen, bir alışkanlık ve bir tekrar vardır. Bu tekrar da genelde anneler sayesinde devam eder.

Babam genellikle sessizdir ama aynı zamanda çok konuşkandır. Bize pek karışmaz ama her şeye dair fikri vardır. Bu bazen iyi bazen kötüdür. Çünkü insan karışılmasını istemez ama karışılmayınca da önemsenmediğini düşünür. Babam da tam olarak böyledir. Sessiz kalır ama her şeyi takip eder. Konuşmaz ama fark eder. Bu yüzden babalar güven verir. Babaların bu hali çoğu zaman dışarıdan fark edilmez ama evin içinde hissedilir. Eve geldiğinde ortam değişir. Bu değişim bazen küçük olur ama yine de vardır.

Ailede herkes birbirini anlar ama çoğu zaman kimse kimseyi anlamaz. Biz de böyle bir aileyiz. Bazen ayrı masada otururuz ama herkes farklı şeyler düşünür.

## Benim Güzel Ailem

Kimi okulunu düşünür, kimi işi, kimi de geleceği. Buna rağmen aile oluruz. Çünkü aile olmak düşünmekle değil, oturmakla ilgilidir. Aynı evde olmak her zaman aynı duyguda olmak demek değildir. Bu cümle ilk bakışta doğru gibi görünmeyebilir ama aslında aile hayatı biraz da böyledir. İnsanlar aynı duyguda olmasa bile aynı ortamda bulunmaya devam eder.

Kardesimle sık sık tartışırız ama tartışmasak da sorun olur. Çünkü tartışmak aileyi ayakta tutar. Tartışma olmayan evler zaten gerçek değildir. Ama tartışınca da aile bozulur. Bu yüzden tartışmak hem iyidir hem kötüdür. Hangisi olduğu duruma göre değişir. Bazen tartışmak rahatlatır, bazen daha çok gerer. Ama tartışma bittikten sonra hayat devam eder. Çünkü aile içinde tartışmalar genelde kalıcı olmaz. İnsan yine aynı odada ve aynı masada bulunur.

Aile insanı bazen mutlu eder bazen de üzer. Ama üzülmek de mutluluk gibidir. Çünkü üzülmesek mutluluğun kıymetini bilemeyiz. Ailem beni bazen anlamadığı için çok mutlu oluyorum. Çünkü bu beni olgunlaştırıyor. Olgunlaşmak da çocuk kalmak demektir. Bu cümle biraz karışık gibi dursa da hissettirdiği şey tanıdiktir. İnsan aile içinde büyürken hem çocuk kalır hem de büyür. Bu iki durum aynı anda yaşanır.

## Benim Güzel Ailem

Aileyle yaşamak bazen zor gelir. İnsan kendi başına karar almak ister. Kendi istediğini yapmak ister. Ama evde başkaları da vardır. Bu yüzden herkesin isteği aynı anda gerçekleşmez. Bu durum bazen insanı üzer. Ama sonra insan şunu fark eder: Yalnız kalmak da her zaman iyi değildir. Aile insanı kısıtlar ama aynı zamanda korur. Bu iki durum bir arada yaşanır. İnsan bunu zamanla kabullerir.

Bizim evde günler genelde birbirine benzer. Sabah kalkılır, herkes kendi işine gider. Akşam tekrar eve dönülür. Bu tekrar bazen sıkıcı olabilir. Ama bu sıkıcılık aynı zamanda bir düzen sağlar. Düzen olunca insan neyle karşılaşacağını bilir. Bu da insana güven verir. Güven de hayat için önemlidir. Aile bu güven duygusunu sağlar.

Ailem mükemmel değildir. Bizim evde de eksikler vardır. Ama eksik olmak kötü olmak demek değildir. Eksikler zamanla tamamlanır ya da tamamlanmaz ama hayat devam eder. Aile de böyle bir yapıdır. Her şey yolunda olmasa bile birlikte yaşamak süresi. Bu da aileyi ayakta tutan şeydir.

## Benim Güzel Ailem

İnsan bazen ailesinden uzaklaşmak ister. Ama uzaklaşınca da zler. Bu durum birçok insanın yaşadığı bir durumdur. Çünkü aile hem insanı yoran hem de dinlendiren bir yerdir. Bu ikisi bir arada olur. İnsan bunu yaşadıkça anlar.

Aile olmasaydı hayat olurdu ama eksik olurdu. Eksik olan şey bazen fark edilmez ama hissedilir. İnsan ne kadar büyürse büyüsün, bir yere ait olmak ister. Bu aidiyet duygusu çoğu zaman aileyle başlar. Bu yüzden aile vazgeçilmezdir. Hayat değişse bile aile fikri değişmez. İnsan bunu kabul tse de tense de bu gerçek yerinde durur.

Emre Cengiz





## AİLE SEVGİNİN ADIDIR

*Aile, insan hayatında çok önemli bir yere sahiptir. Aile olmadan bir insanın mutlu olması mümkün değildir. Çünkü aile, insanın her zaman yanında olan, onu seven ve koruyan en değerli varlıktır. İnsan hayata gözlerini açtığı anda ilk olarak ailesiyle tanışır. İlk sevgiyi, ilk güven duygusunu ve ilk alışkanlıkları ailesi sayesinde kazanır. Hayatımızda yaşadığımız iyi ya da kötü her anı ailemizle paylaşırız. Bu yüzden aile, sevginin ve güvenin adıdır. İnsan ailesi sayesinde kendini yalnız hissetmez ve hayata daha güçlü tutunur.*

*Benim ailem de diğer aileler gibi sıradan ama bir o kadar da özeldir. Annem, babam ve iki kardeşimle birlikte yaşıyorum. Evimizde bazen gülüşmeler yükselir, bazen de sessizlik olur. Ama ne olursa olsun aile olmak her şeyin üstündedir. Çünkü aile olmak aynı çatı altında toplanabilmektir. Aynı sofrada yemek yemek, aynı evde uyanmak ve aynı ortamı paylaşmaktır. Bu durum bazen sıradan görünse de aslında çok değerlidir. İnsan bunu çoğu zaman fark etmez ama zamanla anlar.*

## Benim Güzel Ailem

Annem bizim için her şeyi yapan fedakar bir annedir. Sabah erkenden kalkar, kahvaltayı hazırlar ve ev işleriyle ilgilenir. Gün boyunca birçok işle uğraşır. Hiç yorulmaz gibi görünür ama aslında çok yorulur. Buna rağmen şikâyet etmez. Anneler genelde böyledir. Kendi yorgunluklarını geri plana atar ve ailesinin mutluluğunu öne koyar. Annemin yaptığı fedakarlıkları düşündükçe ona olan saygım daha da artar. Evimizin düzeni büyük ölçüde onun sayesinde sağlanır.

Babam ise çalışkan ve sorumluluk sahibi bir babadır. Bizim için çalışır ve emek verir. Sabah erkenden işe gider, akşam eve geldiğinde yorgun olur. Ama yine de bizimle ilgilenmeye çalışır. Derslerimizi sorar, bir ihtiyacımız olup olmadığını öğrenmek ister. Babam çok konuşkan biri değildir ama söyledikleri genelde önemlidir. Onun varlığı bana güven verir. Zor zamanlarda arkamda olduğunu bilmek beni rahatlatır.

Kardeşlerimle zaman zaman tartışsak da aslında birbirimizi çok severiz. Kardeşlik bazen kavga etmek, bazen de barışmak demektir. Aynı eşyaları paylaşmak ya da aynı ortamda bulunmak bazen sorun yaratabilir. Ama budur umurlar geçicidir. Önemli olan her zaman birbirimizin yanında olmaktır.

## Benim Güzel Ailem

Kardeşlerimle büyümek bana paylaşmayı ve sabırlı olmayı öğretti. Zamanla birbirimizi daha iyi anlamayı öğrendik.

Aile insanın ilk okuludur. İnsan ahlakı, saygıyı ve sevgiyi önce ailesinden öğrenir. Biz de ailemiz sayesinde doğruyu yanlış ayırt etmeyi öğrendik. Büyüklerimize saygı duymayı ve küçüklere sevgiyle yaklaşmayı ailemizden gördük. Bu değerler bizi hayata hazırlar. Okulda dersler öğrenilir ama hayatla ilgili en önemli dersler evde verilir. Bu yüzden aile eğitimi çok önemlidir.

Bazen ailem beni anlamıyormuş gibi hissederim. Söylediklerim yeterince anlaşılmıyormuş gibi gelir. Ama sonra düşününce aslında onların beni benden daha iyi düşündüklerini anlarım. Çünkü aile her zaman iyiliğimizi ister. Yanlış yaptığımızda bizi uyarırlar ve doğru yolda olmamız için çabalarlar. O an bu uyarılar can sıkıcı olabilir. Ama zaman geçtikçe bunun bizim iyiliğimiz için yapıldığını anlarız. Bu da aile sevgisinin bir göstergesidir.

Aileyle birlikte yaşamak her zaman kolay değildir. Bazen fikir ayrılıkları olur, bazen tartışmalar yaşanır. Ama bu durumlar aile bağlarını koparmaz. Aksine, konuşarak anlaşmayı öğretir.

## Benim Güzel Ailem

Aile içinde sorunlar yaşarsa bile birlikte yaşam devam eder. Çünkü aile olmak, her durumda bir arada kalabilmektedir. İnsan ailesiyle birlikteyken yalnız olmadığını hisseder.

Hayat zor bir yoldur. İnsan bu yolda birçok engelle karşılaşır. Bu engeller bazen okul hayatında, bazen sosyal hayatta, bazen de kişisel sorunlar şeklinde ortaya çıkar. Böyle zamanlarda insanın en büyük destekçisi ailesidir. İnsan düştüğünde ailesi onu kaldırır. Üzldüğünde ailesi teselli eder. Başardığında ise en çok ailesi sevinir. Böyle bir desteğe sahip olmak büyük bir şanstır. Herkes bu şansla sahip olmayabilir.

Aile insanın sığınıp huzur bulduğu bir yerdir. Gün içinde yaşanan yorgunluklar ve stresler ev ortamında biraz olsun azalır. İnsan ailesinin yanında kendini daha rahat hisseder. Çünkü burada olduğu gibi kabul edilir. Bu duygusu insan için çok değerlidir. Kendini güvende hissetmek, hayata daha umutlu bakmayı sağlar.

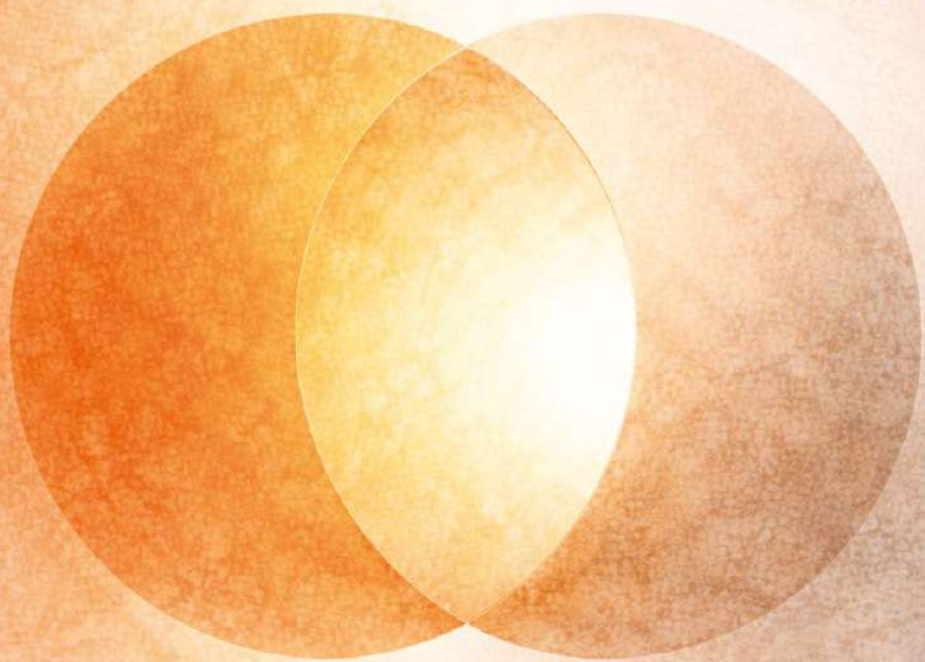
Benim için aile, sadece birlikte yaşadığım insanlar değildir. Ailem benim en büyük dayanağımdır. Gelecekte nerede olursam olayım, ailemin yeri benim için her zaman ayrı

## Benim Güzel Ailem

olacak. Çünkü beni ben yapan değerleri ailemden öğrendim. Onların sevgisi ve desteği sayesinde hayata daha güçlü tutunuyorum.

Bu yüzden ailemi çok seviyorum. Onların kıymetini bilmeye çalışıyorum. Hayat boyunca birçok şey değişebilir ama aile kavramı benim için her zaman aynı öneme sahip olacaktır. Çünkü aile, sevginin adıdır ve bu sevgi insanın hayatındaki en değerli şeylerden biridir.

Funda Likoğlu





## AİLE ÜZERİNE DÜŞÜNCELERİM

Aile konusu insan hayatında her zaman önemli bir yer tutmuştur. Çünkü aile, insanın ilk gördüğü ortamdır. İnsan ailede doğar, ailede büyür ve aile sayesinde hayata hazırlanır. Bu yüzden aile çok önemlidir. Aslında aile önemli olmasaydı aile hakkında bu kadar çok yazı yazılmazdı. Ama yazıldığına göre aile gerçekten de çok önemlidir. Ben de bu yazımda aile hakkındaki düşüncelerimi anlatmak istiyorum.

Aile denince akla ilk olarak anne ve baba gelir. Ama aile sadece anne ve baba değildir. Kardeşler de vardır. Hatta bazen aile sadece anne ve babadan da oluşmaz. Bizim ailemiz mesela hem çekirdek hem de geniştir. Annem, babam, ben, kardeşim ve bazen akrabalarımızla birlikte oluruz. Evimiz kalabalık sayılmaz ama yine de bazen çok kalabalıkmiş gibi gelir. Çünkü kalabalık olmak insan sayısıyla değil, sesle ilgilidir.

Annem evde çok şey yapar. Aslında iş hayatında yoktur ama evde bütün gün çalışır. Ev işlerini bir çalışma alanı olarak gören de vardır görmeyen de. Bu tamamen bakış açısına bağlıdır.

## Benim Güzel Ailem

Annem yorulduğunu söyler ama yine de yorulmamış gibi davranır. Bu da annelerin ne kadar fedakar olduğunu gösterir. Annem olmasaydı evimiz yine olurdu ama ev gibi olmazdı. Çünkü evi ev yapan insanlardır, diğer türlü ortada olan sadece binadır. Bu yüzden anneler evin temelidir.

Babam genellikle sessiz bir insandır ama konuştuğu zaman çok şey anlatır. Bazen hiç konuşmaz ama her şeyi bildiğini hissedersiniz. Babam genelde işteditir. Eve geldiğinde yorgun olur ama yine de bizimle ilgilenir. Bazen ilgilenmez ama ilgilenmediğinde bile ilgilenmiş sayılır. Çünkü babalar her zaman çocuklarını düşünür. Düşünmek bazen yeterlidir.

Kardeşimle ilişkin biraz karışıktır. Bazen çok iyi anlaşırız, bazen hiç anlaşamayız. Ama anlaşmasak bile kardeşiz. Kardeşlik zaten anlaşmak demek değildir. Anlaşamamak da bir anlaşma şeklidir. Kardeşimle tartıştığımızda ailemiz bozulmaz ama tartışmazsak da bir eksiklik olur. Çünkü her ailede tartışma olur. Tartışma olmayan aile yoktur. Ana tartışma çok olursa da aile bozulur. Bu yüzden tartışmanın ayarı önemlidir ama ayarını kimse bilmez.

## Benim Güzel Ailem

Aile içinde herkes birbirini anlar derler ama aslında kimse kimseyi tam olarak anlamaz. Ama anlamaya çalışmak da yeterlidir. Bazen anlamaya çalışmadan da anlaşılır. Mesela annen bazen hiçbir şey sormadan benim ne hissettiğimi anlar ama bazen de anlattığım hâlde anlamaz. Bu da aile olmanın karmaşık bir tarafıdır. Karmaşık olması zaten aileyi özel yapar.

Aile insanı bazen kısıtlar. Evde belli kurallar vardır. Ama kurallar olmasaydı da düzen olmazdı. Düzen olmazsa özgürlük olur ama özgürlük de bazen insanı zorlar. Bu yüzden aile hem özgürlük verir hem de özgürlüğü kısıtlar. Bu çelişki normaldir. Çünkü aile her şeyi aynı anda yapar. Hem korur hem sınırlar.

Bazen ailem beni anlamıyor gibi geliyor. Ama sonra düşünüyorum, belki de ben kendimi tam anlatamıyorumdur. Ya da anlatıyorum ama dinlemiyorumdur. Ama dinlenilmese bile söylenmiş olur. Söylenmiş olması da önemlidir. Çünkü içimizde kalınca daha kötü olur. Aileye söyleyince en azından aile bilir. Bilmek de bazen çözüm demektir.

## Benim Güzel Ailem

Ailemin bana hayatta ilgili çok şey öğretilip öğretilmediği hususunda tam olarak emin değilim. Ama bazı şeyleri aile içinde yaşadım. Mesela sabretmeyi, beklemeyi ve susmayı. Bunlar her zaman iyi şeyler olmayabilir ama gereklidir. Aile insanı bazen güçlü yapar bazen zayıf hissettirir. Ama zayıf hissetmeden güçlü olunmaz. Bu yüzden aile hem güçlü hem zayıftır.

Aileyle ilgili söylenen çok söz vardır. "Aile her şeydir" derir. Ama bazen her şey değildir. Ama yine de her şey gibidir. İnsan ailesiz yapamaz ama ailesiyle de zorlanır. Bu da aileyi özel kılar. Çünkü kolay olsaydı bu kadar anlamlı olmazdı.

Sonuç olarak aile, hayatın merkezindedir ama bazen kenarındadır. İnsan ailesiyle var olur ama kendisi de vardır. Aile insanı şekillendirir ama insan da aileyi şekillendirir. Bu karşılıklı bir durumdur. Aile olmasaydı hayat yine olurdu ama eksik olurdu. Eksik hayat da bir hayattır ama tam değildir. Tam olmayan şeyler de aslında gerçektir. Bu yüzden aile, her şeye rağmen vazgeçilmezdir.

Demircan Polat



## AYNI ÇATI ALTINDAKİ SESLER VE BİZİM ORTAM

Aslında bu yazıyı yazmaya başlamadan önce bayağı düşündüm çünkü insan her gün gördüğü ve her gün beraber yemek yediği insanları anlatırken biraz zorlanıyor. Yani ne bileyim, her gün yaşadığın şeyleri sanki ilk defa görüyormuş gibi anlatmak çok garip bir his. Bizim evde hayat genelde mutfakta başlıyor diyebilirim. Annem sabahları hep bir telaş içinde oluyor, "Hadı geç kalacaksın, kahvaltını yap, çarstarı aldın mı?" diye peş peşe sesleniyor. Ben bazen uyukulu olduğum için tam cevap veremiyorum, sadece "Hi hi" falan diyorum ama o sesin evde yankılanması aslında insana bir şekilde güven veriyor. Yani o ses olmasa ev çok boş olurmuş gibi geliyor bana. Babam da o sırada genelde telefonuna bakıyor veya aksamdan kalan haberlere söylüyor. Bizim ailede herkesin kendine göre bir huyu var ve bu huyları birleşince bizim evi oluşturuyor. Mesela babam televizyonda maç izlerken ya da bir tartışma programı varken dünyadan kopuyor. Annem ise tam o sırada ona mutfakla ilgili ya da benim okulumla ilgili bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

## Benim Güzel Ailem

Babam "Hi hi, tamam" diyor ama aslında dinlemediği o kadar belli ki! Bu çekişmeler bazen komik oluyor, bazen de "Yine mi ya, aynı sahneleri izliyoruz" diyorun ama ev sessiz olsa herhalde çok sıkılırdım. Yalnızlık bence çok zor bir şey, insan kendi kendine konuşsa deli derler ama evde biriyle tartışmak bile aslında yaşadığını hissettiriyor insana.

Geceerde bir akşam internetimiz kesildi. Mahallede bir çalışma varmış galiba. Herkes ne yapacağını şaşırdı. Çünkü herkes alışmış efinde telefonla bir köşeye çekilmeye. Önce herkes kendi odasına gitti, bir süre sessizlik oldu ama sonra internet gelmeyince herkes sikip yavaş yavaş salonda toplandı. Annem çay demledi, yanına da çekirdek koydu. Hiç yapmadığımız kadar uzun uzun sohbet ettik o akşam. Babam askerlik anılarını anlattı, her seferinde biraz daha abartıyor galiba ama dinlemesi zevkliydi. Annem de kendi çocukluğundaki oyunlardan, sokakta nasıl geç saatlere kadar oynadıklarından bahsetti. Aslında o an anladım ki biz birbirimizi çok seviyoruz ama günlük hoşusturmadan, ödevlerden ve işlerden falan bunu göstermeyi bazen unutuyoruz. Telefonlar olmayınca mecburen birbirimize baktık ve birbirimizin yüzündeki çizgileri gördük. İnsan sevdiklerinin yüzüne dikkatli bakınca aslında ne kadar

## Benim Güzel Ailem

yorulduklarını ya da bizim için ne kadar çok çalıştıklarını daha iyi fark ediyor. İşte o akşamki o sıcaklık, o çay kokusu ve babamın anlattığı eski hikâyeleri bence dünyanın en pahalı oyun bilgisayarından bile daha değerliydi. Keşke internet bazen hep kesilse diyorum ama sonra aklıma ödevler gelince mecbur lazım oluyor tabii.

Okulda bazen arkadaşlarla konuşuyoruz. Herkesin ailesi farklı tabii. Kimisi çok disiplinli diyor, "Eve bir dakika geç kalsam kıyamet kopuyor" diye anlatıyor. Kimisi de çok serbest, kimse kimseye karışmıyor diyor. Benimkileri ortada bir yerde diyebilirim. Mesela sınav notlarının dūřuk gelince babam biraz kızıyor, "Bak biz senin için çalışıyoruz, tek görevin okumak" falan diye uzun bir konuşma yapıyor. O an moralim çok bozuluyor. Odama gidip kapıyı kapatıyorum ama sonra düşününce haklı olduğunu biliyorum aslında.. Annem ise babamın kızmasından sonra yanıma gelip gizlice "Uzlme, bir sonrakine daha iyi yaparsın, ben babanı sakinlestiririm" diyerek bana moral veriyor. Bence bir evde hem biraz kurallar olmalı hem de çokça sevgi olmalı. Sadece kural olsa okul gibi ya da askeri kişla gibi olurdu, sadece sevgi olsa da herhalde çok dağınık olurduk. Kimse ne yapacağını bilemezdi. Bizim evdeki bu denge beni bir

## Benim Güzel Ailem

şekilde ayakta tutuyor. Kendimi hiçbir zaman yalnız ya da kimsesiz hissetmiyorum çünkü biliyorum ki dışarıda ne olursa olsun, okulda ne kadar canım sıkılırsa sıkılırsın kapıdan girdiğimde beni bekleyen birileri var.

Bir de bayramlarda ya da özel günlerde akrabalar geliyor ve ev iyice kalabalıklaşıyor. O zamanlar ev çok gürültülü oluyor, her yerden bir ses geliyor ve mutfaktan tabak sesleri eksik olmuyor. Ama kuzenlerle bir araya gelip odada takılmak, büyüklerin duyamayacağı şakalar yapmak çok keyifli. Büyükler hep aynı eski hikâyeleri anlatırken biz kendi aramızda gülüyoruz. Aile aslında sadece annem ve babam değil, o büyük sofranın etrafındaki herkes bence. Bazen teyzemle annem bir şey yüzünden küsüyor, bazen babamla amcam tartışıyor ama sonra bir bakıyorsun çay içerken barışmışlar. İnsan ancak sevdiğiyle tartışır herhalde, çünkü tanımadığın birini zaten umursamazsın, ne yaparsa yapsın dersin. Bu yüzden o kavgalar ve o gürültüler bile aslında aramızdaki bir bağ gibi geliyor bana. Hepsisi birleşince ortaya bizim hayatımız çıkıyor.

## Benim Güzel Ailem

Bir şey daha var, bazen akşamları babam erkenden uyuyakalıyor koltukta. Annem de elinde el işiyle televizyona bakıyor. Ben o sırada ders çalışıyor gibi yapıp onları izliyorum. O sessizlik bile aslında çok huzurlu. Yani bir şey konuşmamıza gerek yok, sadece orada olduklarını bilmek yetiyor. Bazen kardesim gelip benden bir şey istiyor, önce "Git başımdan" diyorum ama sonra dayanamayıp yapıyorum istediğini. Çünkü o da benim bir parçam gibi. Heride üniversiteye gidince bu sesleri çok özleyeceğimden eminim. Kimisi: "Evden kurtulsam da tek başıma yaşasam" diyor ama bence tek başıma yaşamak o kadar da iyi bir şey değil. Kiminle şakalaşacaksın, kiminle kavgaya edeceksin? Kim sana "Hadî yemek hazır" diye bağıracak? İnsan o gürültüyü bile özler bence.

Hayat bazen çok sıkıcı olabiliyor gerçekten, sınavlar, locaların bitmek bilmeyen ödevleri, gelecek kaygısı falan insanı çok yoruyor. Ama eve gelip yemeğe oturduğunda, annenin o gün yaptığı sıcak çorbayı içince her şey bir süreliğine geçiyor, dünya duruyor sanki. Babamın akşam eve gelince "Naber aslanım?" demesi bile aslında "Seni önemsiyorum, buradayım" demek gibi bir şey.

## Benim Güzel Ailem

Biz belki her gün birbirimize sarılmıyoruz ya da her dakika "Seni seviyorum" demiyoruz. Bizim ailede öyle şeyler pek söylenmez ama birbirimizin hayatında olduğumuz için hepimiz çok mutluyuz aslında. Bunu herkes biliyor. Ben ileride kendi evim olduğunda da böyle olsun isterim. Çok lüks olmasa da olur. Sıradan ama huzurlu olsun yeter. Televizyonun sesi açık olsun, mutfaktan bir şeyler pişirme sesi gelsin, birileri hep bir şeyler anlatsın, hatta bazen tartışsın. İnsan en çok o "ev gürültüsünü" özlemiş çünkü yalnızlık çok sessiz ve korkutucu bir şey. Benim ailem benim sığınagım gibi, her şeyim onlar. İyi ki bu evin bir parçasıyım ve iyi ki böyle bir aileye sahibim. Onları hiçbir şeye değişmem.

Flakan Kara



## AYNI ÇATININ ALTINDAKİ FARKLI DÜNYALAR VE CANLILAR

Hayat aslında bir otobüs yolculuğudur ama biz o otobüse hiç binmedik çünkü babamın arabası var. Arabamızın dört tekerleği olması bana her zaman adaleti hatırlatır çünkü her köşeye esit davranıyor. Evimiz de bir araba gibidir. İçinde oturuyoruz ama hiçbir yere gitmiyoruz. Ben evde tek başıma yaşıyorum ama annem ve babam da orada kalıyorlar. Bazen üç kişi olduğumuzu unutuyorum çünkü evimiz dört katlı ve her katta bir mevsim yaşıyor. Giriş katı hep kış, çünkü buzdolabı orada duruyor ve kapağını açınca kutup ayılarıyla karşılaşılıyor.

Geçen gün annem akşam yemeği için kahvaltı hazırlamıştı. Zeytinleri saydım, tam yirmi dört taneydi. Babam dedi ki: "Oğlum, zeytin ağaçları asırlardır yaşıyor, lütfen onları yerken ayakhabularını çıkar." Ben de çıkardım ama o sırada zaten balkonda ucurtma ucuruyordum. Ucurtmamın ipi koptu ve gökyüzünde bir balık gibi yüzmeye başladı. İşte o an anladım ki bir insan ancak yerecekimi varsa yere düşebilir. Aksi takdirde hepimiz tavanda yürüdüğümüz ve avizelere çarpılmaktan başımız şişendi.

## Benim Güzel Ailem

Mutfaktaki saatimiz hep geriden geliyor ama babam her sabah onu ileri alıyor. Yani aslında biz her gün geleceğe gidip geliyoruz. Annem bu yüzden çok yorgun, çünkü sürekli zaman yolculuğu yapmak insanı yaşlandırıyor. Annem aslında yirmi beş yaşında ama kimliğinde kırk yazıyor çünkü devlet zaman yolculuğunu yasaklamış. Biz de bu yüzden kimseye söylemiyoruz. Evdeki en büyük sırrımız bu: Biz aslında yarın sabah yediğimiz ekmeği dün akşam fırından almıştık.

Kardesim olmadığı için duvarlarla konuşuyorum. Duvarlar beni çok iyi dinliyor çünkü kulakları var, bunu herkes bilir. Ama ağızları olmadığı için cevap veremiyorlar, bu da demokrasinin bir parçasıdır bence. Eğer her şey konuşsaydı, sessizlikten sağır olurduk. Geçenlerde dedemi ziyarete gittik mezarlığa, dedem bize çok güldü ve "Neden bu kadar geç kaldınız?" diye sordu. Oysa biz daha yola çıkmamıştık. İşte aile bağları böyle kuvvetlidir, gitmeden varabiliyorsun.

Televizyonu açtığımda siyah beyaz renkler görüyorum çünkü renkli televizyonlar dünyayı çok kirliliyor. Çevremizi korumalıyız. Eğer ağaçlar olmasaydı, oksijeni marketten almak zorunda kalırdık ve paramız bitirdi.

## Benim Güzel Ailem

Paramız bitince de evdeki halıları yemek zorunda kaldık. Halılar yürü olduğu için aslında birer koyundur. Biz her gün koyunların üzerinde yürüyoruz ama onlar bize hiç "me" demiyorlar çünkü terbiyeli hayvanlar.

Bir keresinde babam eve bir kedi getirdi ama kedi aslında bir köpekti, sadece miyavlıyordu. Babam dedi ki: "Oğlum, bu hayvanın kimlik arayışına saygı duyalım." Biz de ona hanarya gibi davrandık ve kafese koyduk. Şimdi çok mutlu ve sürekli ucmaya çalışıyor ama hanatları olmadığı için sadece zipliyor. İşte bu hoşgörüdür. Eğer birbirimize benzemeseydik, aynaları neyi yansıtır? Hiçbir şeyi. Sadece boş bir çerçeve kalırdı duvarlarda.

Sonuç olarak, hayat bir üçgendir ama biz hare bir kütuda yaşıyoruz. Köşeleri dönmek zordur çünkü her köşe başında bir hatıra bekliyor. Hatıralar taze kalmalı, yoksa buzdolabına koyunca donuyorlar ve tadı kaçıyor. Annem, babam ve ben; biz aslında bir elmanın boş yarısıyız. İki yarısı eksik ama olsun, matematiğin her zaman doğru sonuç vermez. Önemli olan toplama yaparken kimseyi dışarıda bırakmamaktır. Çünkü dışarı çok soğuk ve herkesin şermsiyesi yok.

Ezgi Bade Boz





## AYNI ÇATININ ALTINDAKİ FARKLI DÜNYALAR VE CANLILAR

Hayat aslında bir otobüs yolculuğudur ama biz o otobüse hiç binmedik çünkü babamın arabası var. Arabamızın dört tekerleği olması bana her zaman adaleti hatırlatır çünkü her köşeye esit davranıyor. Evimiz de bir araba gibidir. İçinde oturuyoruz ama hiçbir yere gitmiyoruz. Ben evde tek başıma yaşıyorum ama annem ve babam da orada kalıyorlar. Bazen üç kişi olduğumuzu unutuyorum çünkü evimiz dört katlı ve her katta bir mevsim yaşıyor. Giriş katı hep kış, çünkü buzdolabı orada duruyor ve kapağını açınca kutup ayılarıyla karşılaşılıyor.

Geçen gün annem akşam yemeği için kahvaltı hazırlamıştı. Zeytinleri saydım, tam yirmi dört taneydi. Babam dedi ki: "Oğlum, zeytin ağaçları asırlardır yaşıyor, lütfen onları yerken ayakhabularını çıkar." Ben de çıkardım ama o sırada zaten balkonda ucurtma ucuruyordum. Ucurtmamın ipi koptu ve gökyüzünde bir balık gibi yüzmeye başladı. İşte o an anladım ki bir insan ancak yerçekimi varsa yere düşebilir. Aksi takdirde hepimiz tavanda yürürdük ve avizelere çarpılmaktan başımız şişirdi.

## Benim Güzel Ailem

Mutfaktaki saatimiz hep geriden geliyor ama babam her sabah onu ileri alıyor. Yani aslında biz her gün geleceğe gidip geliyoruz. Annem bu yüzden çok yorgun, çünkü sürekli zaman yolculuğu yapmak insanı yaşlandırıyor. Annem aslında yirmi beş yaşında ama kimliğinde kırk yazıyor çünkü devlet zaman yolculuğunu yasaklamış. Biz de bu yüzden kimsese söylemiyoruz. Evdeki en büyük sırrımız bu: Biz aslında yarın sabah yediğimiz ekmeği dün akşam fırından almıştık.

Kardeşim olmadığı için duvarlarla konuşuyorum. Duvarlar beni çok iyi dinliyor çünkü kulakları var, bunu herkes bilir. Ama ağızları olmadığı için cevap veremiyorlar, bu da demokrasinin bir parçasıdır bence. Eğer her şey konuşsaydı, sessizlikten sağır olurduk. Geçenlerde dedemi ziyarete gittik mezarlığa, dedem bize çok güldü ve "Neden bu kadar geç kaldınız?" diye sordu. Oysa biz daha yola çıkmamıştık. İşte aile bağları böyle kuvvetlidir, gitmeden varabiliyorsun.

Televizyonu açtığımda siyah beyaz renkler görüyorum çünkü renkli televizyonlar dünyayı çok kirletiyor. Çevremizi korumalıyız. Eğer ağaçlar olmasaydı, oksijeni marketten almak zorunda kalırdık ve paramız biterdi.

## Benim Güzel Ailem

Paramız bitince de evdeki halıları yemek zorunda kaldık. Halılar yürü olduğu için aslında birer koyundur. Biz her gün koyunların üzerinde yürüyoruz ama onlar bize hiç "me" demiyorlar çünkü terbiyeli hayvanlar.

Bir keresinde babam eve bir kedi getirdi ama kedi aslında bir köpekti, sadece miyavlıyordu. Babam dedi ki: "Oğlum, bu hayvanın kimlik arayışına saygı duyalım." Biz de ona hanarya gibi davrandık ve kafese koyduk. Şimdi çok mutlu ve sürekli ucmaya çalışıyor ama kanatları olmadığı için sadece zipliyor. İşte bu hoşgörüdür. Eğer birbirimize benzemeseydik, aynaları neyi yansıtır? Hiçbir şeyi. Sadece boş bir çerçeve kalırdı duvarlarda.

Sonuç olarak, hayat bir üçgendir ama biz hare bir kütuda yaşıyoruz. Köşeleri dönmek zordur çünkü her köşe başında bir hatıra bekliyor. Hatıralar taze kalmalı, yoksa buzdolabına koyunca donuyorlar ve tadı kaçıyor. Annem, babam ve ben; biz aslında bir elmanın boş yarısıyız. İki yarısı eksik ama olsun, matematiğin her zaman doğru sonuç vermez. Önemli olan toplama yaparken kimseyi dışarıda bırakmamaktır. Çünkü dışarı çok soğuk ve herkesin şermsiyesi yok.

Ezgi Bade Boz





## BENİM CANIM YUVAM VE BİZİM EVDEKİ HAYATIMIZ

Hayat aslında bir yolculuk gibidir ve bu yolculukta herkesin yanında birilerinin olması gerekir. Ben de bu hayatta ailemle beraber yaşıyorum ve onları çok seviyorum. Bizim evde her sabah güneş doğduğunda bir hareketlilik başlar. Annem erkenden kalkar ve mutfaka gider. Mutfakta kahvaltı hazırlar ve mis gibi ekmeğe kokuları gelmeye başlar. Sonra babam uyanır ve işe gitmek için hazırlanır. Ben de okul kıyafetlerimi giyerim ve sofraya otururuz. Kahvaltıda her zaman çay, peynir ve zeytin olur. Babam çayını içerken gazete okur ve bazen bize sorular sorar. Annem de “Hadi çabuk yiyin, geç kalacaksınız” der. Bu, her sabah böyle devam eder ve bence çok güzel bir şey. Çünkü beraber kahvaltı yapmak insanı mutlu eder. Okula giderken annem arkamdan “İyi dersler” diye seslenir. Bu ses benim için dünyadaki en güzel seslerden biridir.

Okuldan eve geldiğimde kapıyı anahtarla açarım ve içeri girdiğimde o sıcaklığı hissederim. Eğer evde kimse olmasaydı her yer çok soğuk ve karanlık olurdu. Ama evde sevdiğimiz olunca her şey değişiyor. Annem bazen evde olur ve “Hoş geldin” der. Hemen ellerimi yıkarım ve yemeğe otururuz.

## Benim Güzel Ailem

Yemek yerken okulda ne yaptığımı anlatırım. Hangi derslerin iyi geçtiğini, hangi arkadaşımın oyun oynadığını söylerim. Annem beni dinler ve bazen bana nasihatler verir. Akşam olunca babam isten gelir. Babam gelince ev tamamlanmış gibi olur. Babamın elinde bazen meyve veya tatlı olur. Akşam yemeğini hep beraber yeriz. Televizyonu açarız ve beraber haberleri izleriz. Bazen komik diziler çıkar, onlara güleriz. İşte huzur dediğimiz şey bence tam olarak budur. Büyük bir villamız yok belki ama sevgimiz var. Sevgi olunca her şey daha kolay oluyor.

Bazen hafta sonları pikniğe gidiyoruz. Piknikte top oynuyoruz, mangal yapıyoruz. Babam mangal yakarken ben ona yardım ediyorum. Annem de salata yapıyor. Açık havada yemek yemek çok daha lezzetli oluyor. Sonra semaverde çay içiyoruz. Kuşların sesini dinlemek insanı dinlendiriyor. Doğayı sevmeyi de bana ailem öğretti. Hayvanları sevmeyi de onlardan öğrendim. Bazen sokaktaki kedilere yemek veriyoruz. Bu tarz şeyler insanı iyi birisi yapar diye düşünüyorum. Okulda öğretmenimiz "İyi bir insan nasıl olunur?" diye sorduğunda ben hep ailemi düşünüyorum.

## Benim Güzel Ailem

Çünkü onlar dürüst olmayı ve yalan söylememeyi öğrettiler bana. Onlar benim her zaman yanımda oldular. Başım sıkıştığında hemen onlara giderim ve onlar bana yardım ederler. Hiçbir zaman beni yalnız bırakmazlar.

Sonuçta dünya çok büyük bir yer ve bu dünyada tek başına kalmak çok zor. Ama yanınızda aileniz varsa hiçbir şeyden korkmazsınız. Onlar birer koruyucu melek gibi. Bizi büyütürler, okuturlar ve hayata hazırlarlar. Ben de büyüdüğümde onlar gibi iyi birisi olmak istiyorum. Onların hakkını asla ödeyemem. Her akşam yatmadan önce onlar için dua ediyorum. "İyi ki benim ailemsiniz" diyorum. Çünkü biliyorum ki sevgi paylaştıkça çoğalan bir şeydir. Eğer bir evde kavga yoksa, herkes birbirine saygılıysa orası cennet gibidir. Bizim evimiz de benim için cennetten bir parça gibi. Onları çok ama çok seviyorum. Herkesin böyle mutlu bir yuvası olsun isterim. Yazımı burada bitirirken hepimize sevgi dolu günler dilerim. Aile her şeydir, bunu sakın unutmayın.

Selin Demirci





## BİR EVDEN DAHA FAZLASI

Aile denildiğinde çoğu insanın aklına tek bir kelime gelir: ev. Oysa benim için aile, yalnızca içinde yaşadığımız dört duvar değildir; aynı sofrada paylaşılan ekmeğe, aynı salonda yükselen kahkahalar, bazen üst üste binen sesler, bazen de sessizce kurulan bakışlardır. Ben dört kardeşim en büyüğüyüm. Benden başka üç kardeşim daha var. Annem, babam, anneannem ve dedemle birlikte yaşıyoruz. Bizim evimiz biraz kalabalık, biraz gürültülü ama her zaman sıcak bir yuva.

Kalabalık bir evde büyümek, hayatı erken öğrenmek demektir: Paylaşmayı, sabretmeyi, bazen geri durmayı, bazen de sesini yükseltmeden kendini anlatabilmeyi... Küçükken odamı kimseyle paylaşmak istemezdim. Oyuncaklarımın karışmasına, defterlerimin yerimin değişmesine kızardım. Ana zamanla anladım ki aile dediğin şey, "benim" demekten çok "bizim" diyebilmeyi öğrenmektir. Bugün geriye dönüp baktığımda, o küçük tartışmaların aslında bizi birbirimize daha çok yaklaştırdığını görüyorum.

## Benim Güzel Ailem

Annem, evimizin görünmeyen ama en güçlü direğidir. Sabah en erken o uyanır, gece en geç o uyur. Yorgunluğunu çoğu zaman belli etmez. Bazen mutfakta sessizce bir şeyler hazırlarken izlerim onu. O anlarda annemin sadece yemek yapmadığını, aslında hepimizi bir arada tutan görünmez bağları ördüğünü düşünürüm. Babam ise evin sessiz gücüdür. Çok konuşmaz ama konuştuğunda söyledikleri insanın içine işler. Ne zaman kendinden şüphe etsem, "Yapabilirsin" diyen ilk ses hep onunki olur.

Kardeşlerimle aramda bazen küçük çekişmeler olur: Oyuncaklar, bilgisayar sırası, televizyon kumandası... Ama ne olursa olsun, günün sonunda aynı masada yan yana otururuz. En küçüğümüz ders çalışırken sessiz olmaya çalışırız, biri ağladığında diğeri mendil uzatır. Kardeşlik her zaman anlaşmak değildir; bazen anlaşmasan bile vazgeçmemektir. Onlar benim en yakın arkadaşlarım, en büyük sınavım ve aynı zamanda en güçlü dayanağım.

Annem ve dedemle birlikte yaşamak ise aile kavramını benim için daha da derinleştiriyor. Annem anlatığı eski hikâyeler, dedemin akşamları sessizce yaptığı çay... Onların varlığı evimize geçmişin belgelikini taşıyor.

## Benim Güzel Ailem

Dedem bazen "Eskiden böyle değildi" diye söze başlar. Biz dikkatle dinleriz. Çünkü o cümlelerin içinde sadece anılar değil, hayat dersleri vardır. Büyüklerimiz sayesinde köklerimizi tanıyoruz. Nereden geldiğimizi bilmek, nereye gideceğimizi anlamayı kolaylaştırıyor.

Bizim evde her şey mükemmel değildir. Bazen sesler yükselir, bazen kapılar sert kapanır. Ama o kapılar hiçbir zaman uzun süre kapalı kalmaz. Çünkü herkes bilir ki bu evde küslük geçicidir, bağlar ise kalıcıdır. Aile olmak hatasız olmak değildir. Aile olmak hatalara rağmen bir arada kalabilmektir. En zor anlarda bile yalnız olmadığını bilmek insanı güçlü kılar.

Okulda arkadaşlarım bazen "Ev çok kalabalık değil mi?" diye sorar. Gülümseyerek "Biraz" derim. Ama içimden "İyi ki kalabalık" diye geçiririm. Çünkü bu kalabalık bana yalnızlığı öğretmedi, paylaşmayı öğretti. Kendi sesimi bulurken başkalarının sesine kulak vermeyi öğretti. Düştüğümde beni kaldıran bir el hep oldu.

## Benim Güzel Ailem

Aile, insanın hayata ilk tutunduğu yerdir. İlk kelimeleri, ilk duyguları ve ilk hayalleri orada öğreniriz. Benim hayata dair umutlarım, korkularım ve cesaretim bu evde şekillendi. Dış dünya ne kadar zor olursa olsun, dönüp geleceğim bir yer olduğumu bilmek bana güven veriyor.

Belki ileride her birimiz farklı yerlere savrulacağız. Kardeşlerim büyüyecek ve herkes kendi hayatlarını kuracak. Ama biliyorum ki nerede olursak olalım bizi bir arada tutan o bağ hiç kopmayacak. Çünkü aile, aynı evde yaşamak değil, aynı kalpte yer edebilmektir.

Benim ailem, benim en büyük şansım. Gürültüsüyle, kalabalığıyla, bazen karmaşasıyla ama her zaman sevgisiyle... Eğer bugün kendime güveniyorsam ve hayata umutla bakabiliyorsam bunun en büyük sebebi arkamda duran bu kocaman ailedir. Ve biliyorum ki ne kadar büyürsem büyüyeyim, bu ev benim için her zaman sığınacak en güvenli liman olmaya devam edecek.

Gurbet Yüksel



## HAYATIMIN TEMELİ

İnsan hayatında bazı kavramlar vardır ki bunlar olmadan hayatın anlamı eksik kalır. Sevgi, saygı, güven ve dayanışma bu kavramların başında gelir. Bu değerlerin hepsini ilköğrendiğimiz yer ise doğup büyüdüğümüz ortamdır. İnsan dünyaya geldiği andan itibaren çevresindeki insanlardan etkilenir. Bu etkileşim zamanla kişiliğimizi, düşünce yapımızı ve hayata bakış açımızı şekillendirir. Bu yüzden insanın yetiştiği ortam, onun geleceğini belirleyen en önemli unsurlardan biridir.

Ben bir lise öğrencisi olarak bugüne kadar yaşadıklarımı baktığımda, hayatımda en çok etkilendiğim yerin evim olduğunu fark ediyorum. Okulda dersler öğreniyoruz, arkadaşlarımızla vakit geçiriyoruz ama günün sonunda dönüp geldiğimiz yer hep aynıdır. Eve geldiğimizde kendimi daha rahat hissederim. Çünkü burada beni anlayan, dinleyen ve destekleyen insanlar vardır. Bu da insana büyük bir güven duygusu verir.

## Benim Güzel Ailem

Evimiz çok büyük ya da çok lüks bir ev değil. Ama benim için her zaman yeterlidir. Çünkü bir evi değerli yapan şey eşyalar değil, içinde yaşayan insanlardır. Bizim evimizde bazen sessizlik olur, bazen de gülüşmeler yükselir. Bazen herkes kendi işleriyle ilgilenir, bazen de uzun sohbetler edilir. Bu değişiklik bana hayatın doğal akışını hatırlatır. Her gün aynı olmaz ama her gün devam eder.

Annem evimizin düzenini sağlayan kişidir. Sabah erkenden kalkar ve herkesin güne hazır olmasını sağlar. Gün içinde ev işleriyle ilgilenir. Bazen çok yorulduğunu fark ederim ama yine de görevlerini aksatmaz. Annem sayesinde sorumluluk almanın ve başkalarını düşünmenin ne kadar önemli olduğunu öğrendim. O, yaptığı fedakârlıkları dile getirmez ama biz onun emeğini her zaman hissederiz.

Babam ise çalışkan ve sabırlı bir insandır. Sabah erkenden işe gider ve akşam eve döndüğünde yorgun olur. Buna rağmen bizimle ilgilenmeyi ihmal etmez. Derslerimizi sorar, okulda neler yaptığımızı dinler. Bazen bize nasihat verir. O anlarda bu sözler sıkıcı gibi gelse de zaman geçtikçe anlam kazanır. Babam bana sorumluluk sahibi olmayı ve emek vermenin değerini öğretti.

## Benim Güzel Ailem

Kardeslerimizle ilişkimiz her zaman aynı değildir. Bazen çok iyi anlaşırız, bazen küçük tartışmalar yaşarız. Aynı eşyaları paylaşmak ya da aynı ortamda bulunmak zaman zaman zor olabilir. Ama bu durumlar aramızdaki bağı zayıflatmaz. Aksine zamanla birbirimizi daha iyi tanımamıza yardımcı olur. Kardeşlik, her zaman aynı fikirde olmak değildir. Birbirini anlamaya çalışmak ve gerektiğinde destek olmaktır.

Evinde birlikte geçirilen zamanlar benim için çok kıymetlidir. Özellikle akşam yemekleri herkesin bir araya geldiği anlardır. Gün içinde yaşananlar paylaşılır, bazen gülmür, bazen de ciddi konular konuşulur. Bu anlar bizi birbirimize daha da yakınlaştırır. Günün yorgunluğu bu sohbetlerle biraz olsun azalır. Bu yüzden aynı sofrada buluşmak bana her zaman iyi hissettirir.

Bu ortam bana birçok değer kazandırdı. Saygılı olmayı, sabırlı olmayı ve paylaşmayı burada öğrendim. Büyüklerimi dinlemenin, küçüklerime karşı anlayışlı olmanın önemini burada gördüm. Okulda akademik bilgileri öğreniyoruz ama hayata dair asıl dersler evde veriliyor. Bu yüzden burası benim için bir okul gibidir.

## Benim Güzel Ailem

Bazen düşüncelerimiz uyuşmayabilir. Herkesin bakış açısı farklıdır. Ama bu farklılıklar konuşarak çözülebilir. Evde öğrendiğim en önemli şeylerden biri de sorunları konuşarak çözmektir. Sessiz kalınak ya da görmezden gelmek yerine, düşüncelerimizi paylaşmanın daha doğru olduğunu zamanla anladım. Bu da insanın kendini geliştirmesine yardımcı oluyor.

Zor zamanlar da yaşarır. Sınav stresi, hayal kırıklıkları ya da günlük sorunlar... Böyle anlarda insanın yanında onu anlayan birilerinin olması çok önemlidir. Ben böyle zamanlarda yalnız olmadığımı hissederim. Bu duygu insana güç verir ve yeniden toparlanmasını sağlar.

Geleceğe dair hayaller kurarken, bugüne kadar kazandığım değerlerin benim için yol gösterici olacağını biliyorum. Nerede olursam olayım, buradan öğrendiklerim benimle birlikte olacak. Çünkü insan yaşadığı ortamdan izler taşır. Bu izler zamanla insanın karakterinin bir parçası haline gelir.

## Benim Güzel Ailem

Bugün sahip olduğum düşünceler, davranışlar ve hayata bakış aşını büyük lde burada şekillendi. Bu yüzden bu ortamın hayatımdaki yeri her zaman özel olacak. İnsan büyüdükçe bazı şeylerin değerini daha iyi anlıyor. Ben de zaman geçtikçe burada öğrendiklerimin ne kadar önemli olduğunu daha iyi fark ediyorum.

*Cetin Varol*





## HAYATIMDA ÖNEMLİ OLAN BİR KAVRAM

Hayatta herkes için önemli olan bazı kavramlar vardır. Bu kavramlar insanın hayatını etkiler ve yönlendirir. Bunlardan biri de ailedir. Aile, insanın doğduğu, büyüdüğü ve hayatı öğrendiği yerdir. İnsan hayata gözlerini açtığı anda ilk olarak ailesini tanır. Bu yüzden aile konusu her zaman önemli bir konu olmuştur. Aile hakkında çok şey söyleyebiliriz çünkü aile hayatın her alanında vardır.

Benim için de aile çok önemlidir. Çünkü ailemle birlikte yaşıyorum ve her gün onlarla vakit geçiriyorum. Gün içinde okula giderim, arkadaşlarımla görüşürüm ama günün sonunda yine ailemin yanına dönerim. Bu durum her gün tekrar eder. Bu yüzden aile hayatın merkezinde yer alır. İnsan ailesi olmadan kendini eksik hisseder. Bu düşüncemi birçok insan paylaşır.

Ailemle yaşamak bana güven verir. Evde olduğunda kendimi daha rahat hissederim. Çünkü burada beni tanıyan insanlar vardır. Beni anlayan insanlar vardır.

## Benim Güzel Ailem

Bu yüzden aile ortamı insan için önemlidir. İnsan kendini güvende hissettiği yerde daha huzurlu olur. Huzur da hayat için gereklidir. Huzur olmayan bir yerde mutlu olmak zordur.

Evimiz çok büyük değildir ama bizim için yeterlidir. Çünkü önemli olan evin büyüklüğü değildir. Önemli olan evdeki ortamdır. Ortam iyi olunca ev güzel olur. Ortam kötü olunca ev de kötü olur. Bu yüzden evin içindeki insanlar önemlidir. İnsanlar birbirine saygılı olursa ortam da iyi olur. Ortam iyi olunca herkes mutlu olur.

Annem ev işleriyle ilgilenir. Her gün ayrı işleri yapar. Yemek yapar, evi toplar ve düzeni sağlar. Bu işler her gün tekrar eder. Annem bazen yorulur ama yine de yapmaya devam eder. Bu yüzden annelerin emeği çok büyüktür. Anneler aile için çok şey yapar. Bu herkesin bildiği bir gerçektir. Anneler olmasa ev düzeni de olmaz.

Babam çalışır ve eve gelir. Her gün işe gider, akşam eve döner. Bu durum her gün aynıdır. Babam çalışarak ailesini geçindirir. Bu da babaların sorumluluğudur. Babalar genelde çok konuşmaz ama varlıklarıyla güven verir. Babam da böyledir. Eve geldiğinde evin havası değişir. Bu durum her zaman fark edilir.

## Benim Güzel Ailem

Aile içinde bazen sorunlar yaşanır. Bu sorunlar her ailede olur. Sorunsuz aile yoktur. Bazen küçük tartışmalar olur, bazen anlaşmazlıklar yaşanır. Ama bu sorunlar genelde geçicidir. Çünkü aile bireyleri birbirini sever. Sevgi olduğu sürece sorunlar aşılır. Bu da aileyi güçlü kılar.

Aile bana birçok şey öğretti. Saygıyı öğretti, sevgiyi öğretti ve sabretmeyi öğretti. Bu değerler çok önemlidir. İnsan bu değerleri öğrendiğinde hayatta daha düzgün davranır. Bu yüzden aile eğitimi önemlidir. Okul eğitimi kadar aile eğitimi de önemlidir. Hatta bazı durumlarda daha da önemlidir.

Günlük hayatta aileyle birlikte vakit geçirmek sıradan gibi görünür. Ama aslında bu sıradanlık değerlidir. Her gün aynı insanlarla aynı ortamda olmak bir alışkanlıktır. Ama bu alışkanlık zamanla bir bağ oluşturur. Bu bağ güçlüdür. İnsan bu bağı kaybettiğinde fark eder. O yüzden aileyle geçirilen zaman kıymetlidir.

Aile olmak sadece mutlu günlerde bir arada olmak değildir. Zor günlerde de bir arada olmaktır. İnsan zorlandığında ailesine sığınır. Bu durum çok yaygındır. Çünkü aile insanın ilk destekçisidir. Destek görmek insanı rahatlatır. Rahatlayan insan sorunlarını daha kolay çözer.

## Benim Güzel Ailem

Aile konusu üzerine yazı yazmak kolay gibi görünür ama aslında zordur. Çünkü herkes benzer şeyler söyler. Ama bu benzerlikler bile ailelerin ne kadar ortak bir değer olduğunu gösterir. Herkes ailesinin önemli olduğunu söyler. Çünkü gerçekten de önemlidir. Bu yüzden aile hakkında yazılan yazılar genelde birbirine benzer.

Ben de bu yazıda ailemin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştım. Belki çok yeni şeyler söylemedim. Ama söylemeye çalıştığım şeyler doğrudur. Çünkü aile hayatın temelidir. İnsan ailesiyle var olur. Ailesiyle büyür. Ailesiyle güçlenir.

Hayat boyunca birçok şey değişir. Okullar değişir, arkadaşlar değişir ve çevre değişir. Ama aile çoğu zaman aynı kalır. Bu da aileyi özel kılar. Değişmeyen şeyler insana güven verir. Güven de hayat için gereklidir.

Bu yüzden aile her zaman hayatımda önemli bir yerde olacaktır. Bugün de yarın da gelecekte de aile benim için değerli olmaya devam edecektir. Çünkü aile insanın hayatındaki en temel kavramlardan biridir. İnsan bunu zamanla daha iyi anlar.

Erdogan Naitlioğlu



## HAYATIMDA ÖZEL BİR YER

Hayatta herkes için önemli olan bazı değerler vardır. Kimi insanlar için başarı, kimi insanlar için para, kimi insanlar için ise mutluluktur. Ama bence hayatın en önemli değeri ailedir. Çünkü aile, insanın her zaman yanında olan, onu karşılıksız seven ve destekleyen bir yapıdır. İnsan hayatta ne yaşarsa yaşasın, ailesinin yanına geldiğinde kendini daha güvende hisseder. Benim için de aile böyle bir anlam taşır.

Ben bir lise öğrencisiyim ve ailemle birlikte yaşıyorum. Evimiz çok büyük değildir ama bana her zaman yeter. Çünkü önemli olan evin büyüklüğü değil, içinde yaşayan insanların birbirine olan sevgisidir. Bizim evimizde bazen sessizlik olur, bazen de gülmeler yükselir. Ama ne olursa olsun aynı çatı altında bir arada olmaya devam ederiz. Bu da aile olmanın en güzel yanıdır.

Annem evimizin düzenini sağlayan kişidir. Sabahları erkenden kalkar ve herkes için kahvaltı hazırlar. Gün boyunca ev işleriyle ilgilenir. Bazen çok yorulduğunu söyler ama yine de görevlerini aksatmaz. Annemin yaptığı

## Benim Güzel Ailem

fedakarlıkları düşündüğümde onun ne kadar güçlü bir insan olduğunu anlıyorum. Anneler çoğu zaman kendi ihtiyaçlarını geri plana atar. Bizim mutlu olmamız onlar için daha önemlidir.

Babam çalışkan ve sorumluluk sahibi bir insandır. Sabah erkenden işe gider. Akşam eve geldiğinde yorgun olur ama yine de bizimle ilgilenmeye çalışır. Derislerimi sorar, okulda neler yaptığımı dinler. Bazen bana nasihat verir. O anlarda sıklıkla hissetsem de sonradan söylediklerinin doğru olduğunu anlarım. Babamın varlığı bana her zaman güven verir.

Kardesimle aram bazen çok iyi, bazen de gergin olur. Bu durum her kardeş arasında yaşanır. Aynı odayı paylaşmak ve eşyaları paylaşmak bazen zor olabilir. Ama kardeşlik sadece kavga etmek değildir. Birbirine destek olmak da kardeşliğin bir parçasıdır. Kardesimle yaşadığım küçük tartışmalar, aramızdaki bağı zayıflatmaz. Aksine zamanla daha iyi anlaşmamıza yardımcı olur.

Ailemle birlikte yemek yemek benim için çok değerlidir. Gün içinde herkes farklı yerlerde olur. Okul, iş ve diğer sorumluluklar yüzünden bazen yoruluruz. Ama akşam ayrı

## Benim Güzel Ailem

sofrada bulduğumuzda günün yorgunluğu biraz olsun azalır. Herkes gün içinde yaşadıklarını anlatır. Bu sohbetler aile bağlarını güçlendirir.

Aile bana birçok önemli değer kazandırdı. Saygılı olmayı, büyüklerimi dinlemeyi ve küçüklerime sevgi göstermeyi ailemden öğrendim. Doğru ile yanlış, ayırt etmeyi yine ailemin sayesinde öğrendim. Okulda dersler öğrenilir ama hayatla ilgili en önemli dersler aile içinde verilir. Bu yüzden aile, insanın ilk öğretmenidir.

Bazen ailemle fikir ayrılığı yaşadığım olur. Her konuda ayrı düşünmek mümkün değildir. Ama budurum bizi birbirimizden uzaklaştırmaz. Aksine konuşarak anlaşmayı öğreniriz. Ailem benim iyiliğimi düşündüğü için bazı konularda beni uyarır. O an bunu anlamasam da zaman geçtikçe hak verdiklerim olur. Çünkü aile, insanı korumak ister.

Zor zamanlarda ailemin yanımda olduğunu bilmek bana güç verir. Bir sınavdan kötü not aldığında ya da moralim bozuk olduğunda, ailemin desteğini hissederim. Beni yargulamadan dinlerler. Bu da insanın kendini daha iyi hissetmesini sağlar. Çünkü herkesin anlayışa ihtiyacı vardır.

## Benim Güzel Ailem

Aile olmak sadece iyi günlerde bir arada olmak değildir. Kötü günlerde de birbirine destek olmaktır. Bizim evimizde bazen sorunlar yaşansa da bunların üstesinden birlikte gelmeye çalışırız. Çünkü aile olmak, paylaşmak ve dayanışma içinde olmaktır.

Ben gelecekte büyüyüp kendi hayatımı kurduğumda da ailemin benim için çok önemli olacağını biliyorum. Nerede olursan dayım, ailemin yeri her zaman ayrı olacak. Çünkü beni ben yapan değerleri ailerden öğrendim. Onların sevgisi ve desteği sayesinde hayata daha umutlu bakıyorum.

Ailem benim için sadece birlikte yaşadığım insanlar değildir. Onlar benim en büyük dayanağım ve en güvenli limanımdır. Hayat ne kadar zor olursa olsun, ailem yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğime inanıyorum. Bu yüzden aile benim için hayattaki en değerli şeydir.

Sıla Temel



## HAYATIN İÇİNDEKİ İLK YER

Hayatta bazı şeyler vardır ki insan onları sonradan fark eder. Mesela çocukken her şeyin zaten öyle olması gerektiğini düşünürsün ama büyüdükçe bazı şeylerin aslında sana özel olduğunu anlarsın. Ben de büyüdükçe hayatın içindeki ilk yerin ne kadar önemli olduğunu fark etmeye başladım. İnsan orada yürümeyi öğrenir, konuşmayı öğrenir, susmayı öğrenir ve bazen de hiçbir şey söylemeden durmayı öğrenir. Bu yüzden insanın hayatındaki ilk yer, karakterini belirleyen en önemli etkenidir. Bunu herkes kabul eder çünkü kabul etmese bile yaşadıkları bunu gösterir.

Bir çocuk olarak hayata bakışım biraz daha farklı olabilir. Erkekler genelde duygularını çok belli etmez derler ama bence bu tamamen bir genellemedir. Çünkü genelleme yapmak bazen doğru bazen yanlıştır ama yazılarda genelde işe yarar. Mesela ben çoğu zaman duygularımı içimde yaşarım ama bazen de hiçbir şey hissetmiyorum gibi davranırım. Bu davranış şekli insanın büyüdüğü yere göre değişir. Herkesin yaşadığı yer farklıdır ama aslında hepsi aynıdır. Çünkü sonuçta herkes bir evde büyür.

## Benim Güzel Ailem

Bizim evde herkes farklıdır ama birbirlerine benzerler. Annem daha çok konuşur, babam daha çok susar. Ama bazen tam tersi olur. Bu yüzden insanlar tek bir özelliğe indirgenemez. Ama yazılarda indirgenir. Ben de burada biraz indirgenek istiyorum. Anneler fedakârdır, babalar güçlüdür denir. Bu genelde böyledir ama her zaman böyle değildir. Ama çoğu zaman böyle olduğu için insanlar bunu doğru kabul eder. Ben de büyürken bunları gördüm. Görmeseydim bile büyük ihtimalle yine böyle düşünürdüm.

Evinde zaman bazen çok yavaş geçer, bazen de çok hızlı. Bunun sebebi yaşanan olaylardır. Bazen hiçbir şey olmaz ama zaman yine de geçer. Bu da bana hayatın aslında çok karmaşık ama bir o kadar da basit olduğunu düşündürür. İnsanlar genelde karmaşık şeyleri sever ama basit şeyleri daha çok yaşar. Mesela birlikte yemek yemek basit bir olaydır ama çok anlamlıdır. Her gün yapılır ama her gün ayrı değildir. Bu da hayatın garip bir yönüdür.

Erkek çocuklar genelde güçlü olmak zorunda hisseder. Bunu kimse açıkça söylemez ama herkes bilir. Güçlü olmak ağlamamak demek değildir ama çoğu kişi öyle zanneder. Ben de küçükken böyle zannederdim. Ama zamanla güçlü

## Benim Güzel Ailem

olmanın bazen susmak bazen de konuşmak olduğunu anladım. Ama bunu anladığımı söylemem de belki tam doğru değildir. Çünkü bazen hâla karıştırıyorum. Zaten hayat dediğimiz şey de çoğu zaman neyi doğru neyi yanlış yaptığını sonradan anlamaktır.

Evide yaşanan tartışmalar da hayatın bir parçasıdır. Tartışma olmasa her şey çok iyi gidiyormuş gibi görünür ama altında gitmez. Çünkü tartışma olmayan yerde birikme olur. Birikme olunca da patlama olur. Ama tartışma çok olursa da huzur olmaz. Bu yüzden denge önemlidir. Ama dengeyi kimse tam olarak kuramaz. Kurabilseydi zaten sorun kalmazdı. Sorunlar olduğu için hayat vardır denir. Bu da başka bir genellemedir ama çoğu zaman doğru kabul edilir.

Bazen evdeyken dışarı çıkmak isterim. Dışarıdayken de eve dönmek isterim. Bu çelişki beni düşündürür ama çok da düşündürmez. Çünkü herkes böyle hisseder. İnsan bulunduğu yerden sıkılır ama ayrıldığında özler. Bu durum sadece ev için değil her şey için geçerlidir. İnsanlar da böyledir. Yanındayken kıymetini bilmezsin, uzaklaşınca düşünürsün. Bu da hayatın genel bir kuralıdır gibi anlatılır.

## Benim Güzel Ailem

Büyüdükçe insan bazı şeyleri sorgular. Küçükken sorgulamaz çünkü her şey normaldir. Ama sonra normal dediğin şeylerin aslında sana ait olduğunu fark edersin. Bu fark ediş bazen iyi hissettirir bazen de karışıklaştırır. Çünkü o zaman sorumluluk da başlar. Erkek olmak da bu noktada bir sorumluluk gibi algılanır. Güçlü olmak, ayakta durmak ve destek olmak gibi kavramlar devreye girer. Bunların hepsi büyük laflardır ama günlük hayatta küçük küçük yaşanır.

Hayatın içindeki ilk yer, insanın bütün hayatını etkiler. İnsan nereye giderse gitsin, içinde oradan kalan parçaları taşır. Bunu kabul etmek bazen zor bazen kolaydır. Ama kabul edilse de edilmesse de gerçek değişmez. İnsan büyür, değişir ama tamamen başka biri olmaz. Çünkü temel atılmıştır. Bu temel bazen sağlam bazen çatlak olabilir ama yine de üstüne bir şeyler kurulur. Belki de hayat dediğimiz şey, o temelın üstüne kurulan her şeydir.

Evsen Çeltik



## AYNI ÇATI ALTINDAKİ HUZURUN KAYNAĞI VE ÖNEMİ

Hayat aslında bakıldığında çok uzun bir yolculuktur ve bu yolculukta insanın yanında kimlerin olduğu hayatın kalitesini belirleyen en temel unsurdur. İnsanlar doğdukları andan itibaren bir grubun parçası olurlar ve bu grup altında onların gelecekte nasıl bir insan olacaklarını belirleyen bir okul gibidir. Okul dediğimizde aklımıza sadece sıralar, tahtalar ve öğretmenler gelmemelidir; çünkü asıl eğitim insanın aksamaları sığındığı o sıcak yuvarın içinde gerçekleşmektedir. Toplum dediğimiz büyük yapının en küçük ama en sağlam parçasını oluşturan bu birliklilik, sevgi ve saygı temelleri üzerine kurulduğunda sarsılmaz bir kale haline gelir.

Günümüzde dünya çok hızlı değişiyor. Teknoloji her yere girdi, herkesin elinde telefonlar var ve insanlar artık birbirinin yüzüne bakmak yerine ekranlara bakmayı tercih ediyorlar. Ancak bu hızlı değişim içinde değişmeyen tek bir şey var, o da insanın bir yere ait olma ihtiyacıdır. Akşam eve geldiğimizde kapuyu açan birinin olması, mutfaktan gelen o tanıdık yemek kokusu ve içeriden gelen gülsüzme

## Benim Güzel Ailem

sesleri aslında parayla satın alınamayacak kadar büyük zenginliklerdir. Ben de böyle bir ortamda büyüdüğüm için kendimi çok şanslı hissediyorum. Annem, babam ve ben bazen çok farklı düşüncelere sahip olsak da günün sonunda hepimiz aynı sofranın etrafında birleşiyoruz. Bu birleşme aslında sadece yemek yemek değil, aynı zamanda ruhlarımızı da doyurmak anlamına geliyor.

Aslında bakıldığında modern dünyada herkes bir başarı peşinde koşuyor. Sınavlar, iş görüşmeleri ve kariyer basamakları derken bazen en yakınımızdakileri itimâl edebiliyoruz. Ama şunu unutmamak gerekir ki her şey bittiğinde, işler ters gittiğinde veya kendimizi çok yorgun hissettiğimizde gideceğimiz tek bir yer vardır. O yer bizi yargılamadan habul eden ve hatalarımızla seven insanların olduğu yerdir. Sevgi dediğimiz şey paylaştıkça çoğalan bir kavramdır. Eğer bir evde sevgi varsa orada fakirlik olmaz, çünkü gömül zenginliği her türlü maddi imkândan daha üstündür. Babam her zaman "Dürüst olun, birbirinizi sevin, gerisi hallolur" der. Bu söz benim hayat felsefem haline geldi.

## Benim Güzel Ailem

Bazen televizyonda izliyorum, insanlar çok büyük destlerle uğraşıyorlar. Yalnız kalanlar, kimsesizler veya kalabalık içinde yalnızlık çekenler var. Onları görünce halime binlerce kez şükrediyorum. Bir derdim olduğunda anlatabileceğim birinin olması ve sırtımı yaslayabileceğim bir sınırın varlığı beni hayata karşı daha güçlü kılıyor. İnsan tek başına bir hıçtır ama sevdikleriyle beraberken devleşir. Dayanışma dediğimiz şey de tam olarak budur. Birimiz düştüğünde diğerimiz onu kaldırır, birimiz üzülduğünde hepimiz o hüznü ortak oluruz. İşte bu birliktelik ruhu toplumun her alanına yayılrsa dünya çok daha yaşanabilir bir yer olurdu.

Hafta sonları bizim için çok değerlidir. Genelde beraber vakit geçirmeye çalışırız. Belki çok lüks yerlere gitmiyoruz, belki çok pahalı aktiviteler yapmıyoruz ama beraber gülmek, beraber bir bardak çay içmek bile yetiyor. Mutluluk aslında çok uzaklarda aranan bir şey değildir, mutluluk yanı başımızdaki insanların gözlerinin içindedir. Annemin mutfaktaki telaşı, babamın gazete okurken yaptığı yorumlar, benim ders çalışma çabalarım... Hepsi bir bütünün parçaları gibi. Bu parçalar birlesince ortaya çıkan tablo benim hayatımın en güzel manzarasıdır.

## Benim Güzel Ailem

Okul hayatında da bu desteği hep hissediyorum. Sınav haftalarında annemin getirdiği bir bardak meyve suyu veya babamın "Sana güveniyoruz" demesi bütün yorgunluğumu alıp götürüyor. Başarı sadece benim değil, aslında bize inanan bu insanların da başarısıdır. Onlar olmasa ben bu kadar özgüvenli bir birey olamazdım. İnsanın karakteri çocukluktan itibaren bu yolla şekilleniyor. Eğer bir çocuk güven içinde büyürse, dünyayı da daha güvenli bir yer olarak görüyor.

Hayatın bize ne getireceği belli olmaz. Bazen güneşli günler görürüz, bazen fırtınalar çıkar. Ama fırtınalar ne kadar şiddetli olursa olsun, sığınacak bir limanınız varsa korkmanıza gerek yoktur. Sevgiyle örülen duvarlar en güçlü silahlardan bile daha koruyucudur. Ben bu duygularla büyüdüğüm için kendimi çok şanslı hissediyorum. Herkesin hayatında böyle sarsılmaz bağların olduğu, sevginin hiç eksilmediği ve huzurun her köşeye sindiği bir yuva olmasını temenni ediyorum. Çünkü hayat paylaştıkça güzel, sevdiklerin yanındayken anlamlıdır. Biz bir aradayken güçlüyüz, biz bir aradayken biziz.

Buğra Bakırtas



## KALABALIK BİR SOFRANIN HUZUR DURAKLARI

Hayat bazen çok gürültülü geliyor kulağıma. Dışarıda bitmek bilmeyen bir korna sesi, insanların bir yerlere yetişme telaşı, telefonların hiç susmayan bildirimleri... Ama o ağır, dışı biraz yıpranmış ahşap kapıyı açıp içeri girdiğim an, bütün o kaos kapının ardında kalıyor. Bizim evde gürültü yok mu? Var, hem de fazlasıyla. Ama bu gürültü, insanı yoran cinsten değil, insanı yaşadığına ikna eden ve kalbini ısıtan cinsten. Ben bu evin en büyük çocuğuyum. Arkamda benim adımlarımı izleyen, bazen eşyalarımı "izin sizce" ödünç alan, bazen de sadece bir bakışımıyla ne demek istediğimi anlayan üç kardeşim daha var. Biz toplamda dört kardeş, annem, babam, dedem ve babaannemle birlikte aynı gökyüzünün altında, aynı tencerenin etrafında dönüp duran küçük bir gezegen gibiyiz.

Kalabalık bir ailede büyümek, hayata "biz" diyerek başlamak demekmiş. Sabahları banyoda sıra beklemekle başlayan o küçük krizlerin aslında sabretmeyi öğrenmenin ilk dersleri olduğunu yeni yeni anlıyorum. Annem mutfakta çay suyunun kaynamasını beklerken, babam en küçük

## Benim Güzel Ailem

kardesimi güdüklayarak uyandırmaya çalışırken evin içinde yankılanan o kahkahalar, benim en sevdiğim sabah şarkısıdır. Kahvaltı soframız ise bizim en büyük meydan savaşımız ve aynı zamanda en büyük barış anlaşmamızdır. Sekiz kişinin ayrı masaya sığmaya çalışması, dirseklerin birbirine çarpması, "zeytini uzatır mısın" ile başlayan ama okul dersleriyle biten o sohbetler... O masada sadece karınlar doymuyor, sanki hepimizin ruhu o sıcak ekmeğin kokusuyla yeniden inşa ediliyor.

Babaannem ve dedem bizim evin yaşayan kütüphaneleri gibi. Onların varlığı, evin içinde görünmez bir güven halkası oluşturuyor. Dedem, akşamları haberleri izlerken yanına oturduğumda, elini omzuma koyar ve "Oku evladım," der, "biz göremedik, siz dünyanın her yerini görün." Onun ellerindeki çizgilerde sanki bu toprakların bütün hikâyesi saklı. Babaannem ise mutfağın ve vicdanın gizli yöneticisidir. Ne zaman birimiz kardesimle tartışsak veya bir şeye üzülsek, hemen yanımıza gelir, o pamuk elleriyle başımızı okşar. "Siz dalın yaprağısınız, ayrı düşerseniz kurursunuz," diye nasihat eder. Onların anlattığı eski bayramlar, bitmek bilmeyen kış geceleri ve imkânsızlıklar içindeki o büyük mutluluklar, bizim bugün sahip olduğumuz her şeyin ne kadar kıymetli olduğunu hatırlatıyor bize.

## Benim Güzel Ailem

Üç kardeşimle olan bağın işe anlatılması en zor ama yaşanması en güzel duygu. Bazen odamın kapısını kapatıp yalnız kalmak istesem de beş dakika sonra kapının altından atılan o küçük notlarla veya "Alla, bir baksana" diye başlayan cılız seslerle o yalnızlığın aslında ne kadar sıkıcı olduğunu fark ediyorum. En küçüğümüzün çocuksu heyecanları, ortancaların bitmek bilmeyen oyun kurma çabaları... Biz birbirimizin hem en sert eleştirmeni hem de en sarsılmaz koruyucusuyuz. Dışarıda birimize bir şey olsa, biliyoruz ki arkamızda üç kişelik bir ordu var. Bu güven duygusu, bir gencin hayata karşı duruşunu o kadar çok değiştiriyor ki! Kendimi hiçbir zaman yalnız ve hiç kimsesiz hissetmiyorum.

Annem ve babam, bu büyük yapbozun en önemli iki parçası. Babamın akşam eve yorgun argın gelip de hepimizle ayrı ayrı ilgilenmeye çalışması, annemin o bitmek bilmeyen enerjisiyle evi çekip çevirmesi... Onlar bize fedakarlığın sadece bir kelime değil, bir yaşam biçimi olduğunu gösterdiler. "Azıcık aşım, ağrısız başım" derdi hep babaannem. Bizim aşımız belki az değil ama başımız kalabalıktan bazen ağrırsa da o ağrı bile sevginin bir parçası.

## Benim Güzel Ailem

Eskiden arkadaşlarım "Siz çok kalabalıksınız, nasıl sığıyorsunuz o eve?" diye sorduklarında biraz mahcup olurdum. Ama şimdi anlıyorum ki, insan metrekarelere değil, gönüllere sığıyormuş. O dar koridorda birbirimize çarpmadan yürümeye çalışırken aslında birbirimizin alanına saygı duymayı öğreniyoruz. Paylaşılan bir paket bisküvinin, bölüşülen bir elmanın tadı, tek başına yenen en lüks yemekten daha tatlı. Televizyon kumandası kavgası yaparken aslında demokrasiyi, kadesinin ağlamasına dayanamayıp en sevdiğin oyuncacı ona verirken merhameti öğreniyorsun.

Bazen akşamları herkes uyduğunda, evin o tatlı sessizliğinde oturup düşünüyorum. Bu ev, bu insanlar benim en büyük zenginliğim. Yarın öbür gün üniversite için bu şehirden, bu evden ayrıldığımda en çok neyi özleyeceğim biliyor musunuz? Odadaki o hafif horultuları, sabahları bitmek bilmeyen mutfak gürültüsünü, dedemin bastonunun sesini ve kadeslerimin bitmek bilmeyen sorularını... Çünkü biliyorum ki dünyanın neresine gidersen gideyim, ne kadar başarılı olursam olayım, ruhumun dinleneceği tek liman burası olacak.

## Benim Güzel Ailem

Aile, sadece aynı kanı taşımak değildir. Aynı acıya üzülebeyen, aynı başarıya omuz omuza sevinmekmiş. Bizim evde başarılar paylaşıldıkça büyük, dertler paylaşıldıkça küçülür. Dört kardeş olmanın verdiği o bitmek bilmeyen enerji, büyüklere duyduğumuz o derin saygıyla birleşince ortaya yıkılmaz bir kale çıkıyor. Ben bu kalenin içinde büyüyen şanslı bir çocuğum. Sirtımı yastadığım bu dağlar olduğu sürece, hayattaki hiçbir fırtınanın beni yıkamayacağını biliyorum.

Sonuçta, hayatın bize ne getireceği belli olmaz. Yollar ayrılabilir, mesafeler araya girebilir. Ama kalbimdeki o sekiz kişilik sofraya hep kurulu kalacak. Kulajında hep o gürültülü ama huzurlu evin sesleri yankılanacak. Çünkü sevginin, emeğin ve bağlılığın en saf haliyle harmanlandığı o çatının altında öğrendim ki gerçek mutluluk sahip oldukların değil, yanında olanlardır. Benim güzel ailem, benim en güvenli sığınacağım... İyi ki bu kalabalığım, bu gürültümün, bu bitmek bilmeyen sevginin bir parçasıyım.

Ahmet Yanmaz





## KÖYDEKİ EVİMİZ VE SEVGİ DOLU GÜNLERİMİZ

Köyde yaşamak bence dünyanın en güzel şeylerinden biridir. Çünkü hava çok temiz ve her yer yemyeşil. Bizim köyümüz küçük ama çok şirin bir yer. Ben burada ailemle beraber yaşıyorum ve halimden çok memnunuz. Sabahları horoz sesleriyle uyanıyoruz. Babam erkenden kalkıp ahıra gidiyor ve hayvanlara bakıyor. İneklerimizi sağıyor ve onları otlatmaya götürüyor. Annem ise hemen sobamızı yakıyor. Sobanın üzerinde ekmeği kızartıyoruz ve o koku bütün evi sarıyor. Köy ekmeği çok lezzetli oluyor, üzerine tereyağı sürünce tadı bir başka oluyor. Kahvaltıda yediğimiz her şey doğal. Peynirimiz, sütümüz ve yumurtamız hep kendi hayvanlarımızdan geliyor. Bu yüzden biz çok sağlıklı besleniyoruz. Kahvaltıdan sonra ben okul servisimi bekliyorum ve okula gidiyorum. Annem arkamdan su döküyor ve "Güle güle git gel" diyor.

Okuldan dönünce çantamı hemen bir kenara bırakıyorum ve anneme yardıma koşuyorum. Bahçemizde domates, biber ve patlıcan yetiştiriyoruz. Onları sulamak çok eğlenceli oluyor. Bazen babaannem de yanımıza geliyor. Babaannem çok yaşlı ama çok bilgili bir insan. Bizim eskileri anlatıyor.

## Benim Güzel Ailem

Eskiden buralarda elektrik yokmuş, gaz lambasıyla oturulmuş. Ben bunu duyunca çok şaşırıyorum. Televizyon da yokmuş, insanlar birbirlerine masal anlatırmış. Şimdi ise her şey var ama yine de köy hayatı çok huzurlu. Akşam olunca babam tarladan dönüyor. Üstü başı biraz tozlu oluyor ama yüzü hep gülüyor. Babam çok çalışkan bir adam. Bizim okumamız için çok emek veriyor. Akşam yemeğini hep beraber yer sofrasında yiyoruz. Yer sofrasında yemek yemek daha samimi geliyor bana. Hepimiz aynı tabağa kaşık sallıyoruz ve bu bizi birbirimize daha çok bağlıyor.

Kışın köyde hayat biraz daha zor oluyor ama yine de çok keyifli. Kar yağdığı zaman her yer bembeyaz bir masal dünyası gibi oluyor. Kardesimle beraber dışarı çıkıp hardan adam yapıyoruz. Sonra eve gelince sobanın yanında ısınıyoruz. Annem bize patates haşlıyor veya kestane pişiriyor. Sobanın cırtırsını dinleyerek oturmak çok dindendirici. Babam bize bilmece soruyor, biz de bilmece çalışıyoruz. Kim bilirse ona küçük ödülleri veriyor. Köyde internet bazen çekmiyor ama biz bu duruma hiç üzülmüyoruz. Çünkü birbirimizle konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki teknolojiye gerek duymuyoruz. Aile olmak demek bence bir arada olduğunda sıkılmamak demek. Biz hiç sıkılmıyoruz çünkü birbirimizi çok seviyoruz.

## Benim Güzel Ailem

Bir de bizim köyde komşuluk ilişkileri de aile gibidir. Birinin bir şeye ihtiyacı olsa hemen herkes yardıma koşar. Geçen gün komşumuzun inceği hastalandı. Babam hemen gidip yardım etti. Annem de onlara yemek götürdü. Biz böyle gördük büyüklerimizden. Sevgi ve paylaşmak sadece evin içinde kalmamalı, bütün köye yayılmalı. Ama en önemlisi insanın kendi yuvasıdır. Başka yerlere gidince hemen evimi özleyorum. Annemin yemeklerini, babamın şakalarını ve kardeşimin oyunlarını özleyorum. İnsan ailesinin yanında kendini güvende hissediyor. Dışarıda ne olursa olsun, kapıdan içeri girince her şey geride kalıyor. Huzur denilen şey bence bu sıcaklıktır.

Köyde yaşamak ve böyle bir aileye sahip olmak benim için büyük bir şans. Şehirdeki çocuklar belki çok daha fazla imkâna sahip ama bizim sahip olduğumuz bu doğal sevgi hiçbir yerde yok. Annem, babam ve kardeşlerimle beraber nice mutlu yıllar geçirmek istiyorum. Onlar benim her şeyim. Kim ne derse desin aile her zaman insanın sığınacağıdır. Köyümüzün temiz havası gibi temiz bir sevgimiz var bizim. Her sabah şükrederek uyanıyorum ve akşam huzurla uyuyorum. İyi ki köyde yaşıyoruz ve iyi ki biz bir aileyiz. Sevgi paylaştıkça güzeldir, bunu hiç unutmamalıyız. Herkesin bizimki gibi sıcak bir yuvası olsun isterim.

Mehmet Demir





## MİKRO KOZMOSTAN MAKRO KOZMOSA: BİREYSEL VAROLUŞUN SOSYAL TEMELLERİ VE DAYANIŞMA KÜLTÜRÜ

*İnsan denilen varlık, yeryüzündeki serüvenine başladığı ilk andan itibaren aslında tekil bir yaşam sürmeye programlanmamış, aksine kolektif bir bilincin parçası olarak hayata gözlerini açmıştır. Bu bağlamda ele alındığında, modern sosyolojinin de sıklıkla vurguladığı üzere, bireyin karakter inşasındaki en birincil basamak, dış dünyadaki fırtınalara karşı korunaklı bir liman görevi gören o temel sosyal yapıdır. Bir erkek çocuğun dünyasında otorite ile sefkat arasındaki o ince çizgiyi öğrenmesi, aslında sadece ev içindeki hiyerarşiyi değil, toplumun genel işleyiş mekanizmalarını da kavraması anlamına gelmektedir. Genel bir perspektifle yaklaşıldığında görülecektir ki, dış dünyada karşılaşılan her türlü engelin aşılmasında ihtiyaç duyulan o muazzam enerji, aslında akşamları dönüp dolaşıp sığındığımız o dar ama anlamca çok geniş olan mekânlarda üretilmektedir. Bizler farkında olmasak*

## Benim Güzel Ailem

da çocukluk yıllarımızdan itibaren zihinimize kazınan her bir davranış kalıbı, ileride kuracağımız dünyaların mimarisini belirlemekte ve bizi biz yapan değerleri bütününe oluşturmaktadır.

Dayanışma kavramının sadece kâğıt üzerinde kalan bir terim olmaktan çıkıp hayatın her alanına sirayet etmesi, bireylerin birbirlerine olan sarsılmaz güvenleri sayesinde mümkün olabilmektedir. Bugün baktığımızda, küresel ölçekte yaşanan yabancılaşma probleminin temelinde, aslında insanların birbirlerine ayırması gereken vakti suiri ve geçici uğraşlara feda etmesi yatmaktadır. Oysaki aynı havayı soluyan, aynı duygusal frekansta buluşan insanların oluşturduğu o sarsılmaz yapı, toplumu ayakta tutan en temel kolonlardan biridir. Ben kendi yaşantımda, akşam yemeği saatinin gelmesiyle birlikte evde oluşan o doğal disiplini gördükçe, aslında kuralların özgürlüğü kısıtlayan birer zincir değil, aksine kaosu engelleyen birer emniyet kemeri olduğunu kavnyorum. Paylaşmak denilen olgu, sadece edeki maddi imkânların bölüşülmesi değil, aynı zamanda hayallerin, korkuların ve gelecekte beklenenlerin de ortak bir havuzda toplanmasıdır. Bu da bizi diğer canlılardan ayıran en temel insani özelliktir.

## Benim Güzel Ailem

Öte yandan, tarih boyunca bütün büyük medeniyetlerin yükselişinde ve ayakta kalışında, bireylerin birbirine duyduğu o kopmaz bağlılığın payı yadsınamaz bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir erkek çocuğu olarak, babamın dış dünyadaki zorluklara karşı dik duruşunu izlerken aslında sabır ve metanetin ne demek olduğunu herhangi bir ders kitabından çok daha etkili bir şekilde öğreniyorum. Aynı şekilde annemin evin içindeki bitmek bilmeyen koordinasyon yeteneği, bana sevginin aslında ne kadar büyük bir yönetim gücü olduğunu kanıtlamaktadır. Bu iki farklı enerjinin birleştiği o kutsal çatı, dışarıdaki dünyanın acımasız rehavetine karşı bir zırh gibi bizi korumakta ve bize özgüvenimizin yeşereceği en uygun toprağı sunmaktadır. Eğer bizler bugün kendi ayaklarımızın üzerinde durabiliyorsak ve geleceğe dair umutlar besleyebiliyorsak bu durum tamamen o ilk başladığımız noktadaki temellerin sağlam atılmış olmasıyla doğrudan ilişkilidir.

Toplumsal değişimlerin ve dönüşümlerin yaşandığı bu kritik çağda, insanların giderek birbirine yabancılaşması ve bencillik zırhına bürünmesi, aslında geleceğe dair endişelerimizi haklı çıkarmaktadır. Ancak bu karamsar tabloyu değiştirecek olan yegâne güç, yine o paylaşılan ortak

## Benim Güzel Ailem

değerlerin yeniden hatırlanması ve sınırsız sahiplenilmesidir. Hafta sonları yapılan sade bir yürüyüşün veya akşamları mutfakta yapılan küçük bir yardımın aslında ne kadar büyük pedagojik ve psikolojik etkiler yarattığını anlamak için uzman olmaya gerek yoktur. Sevgiyle örülen bir duvarın ardında yetişen bireyler, sadece kendi başarılarına odaklanmak yerine topluma nasıl faydalı olabileceklerini düşünen vizyoner insanlar haline dönüşürler. Bu noktada ifade etmek gerekir ki, huzur dediğimiz o soyut kavram aslında çok lüks yerlerde veya büyük başarılarında saklı değildir. Bilakis yanı başımızdaki insanların bize olan hoşsuz güveninde ve samimiyetinde gizlidir.

Bir bütünün parçası olmanın verdiği o aidiyet duygusu, insana bu dünyada asla yalnız olmadığını hissettiren en güçlü sestir. Sevgi paylaşıldıkça büyüyecek, dertler ise paylaşıldıkça küçülecektir. Bu döngü devam ettiği sürece insanlık her zaman bir umut ışığı bulmaya devam edecektir. Geleceğin dünyasını inşa edecek olan biz gençler için en önemli rehber, yine o başlangıç noktasında aldığımız dersler ve hissettığımız o bitmeyen samimiyet olacaktır. Biz birbirimize bağlı olduğumuz sürece hiçbir engel aşılmaz değildir ve her yeni güne daha büyük bir şekilde uyanmak mümkündür.

İrem Yeşilyurt

# "Benim Güzel Ailem"



Aile; insanın dünyaya gözlerini açtığı ilk yuva, sevgiyi ve güveni öğrendiği ilk okuldur. 2025 yılının "Aile Yılı" ilan edilmesiyle birlikte, toplumumuzun temel taşı olan aile kurumunu daha güçlü, daha bilinçli ve daha görünür kılmayı amaçlayan pek çok anlamlı çalışma hayata geçirildi. "Aile Yılı Etkinlikleri" kapsamında düzenlenen "Benim Güzel Ailem" temalı liseler arası yazı yarışması da bu çalışmaların en kıymetli adımlarından biri oldu.

Kitapta yer alan eserler, aileyi kimi zaman sıcak bir sofrada paylaşılan ekmekte, kimi zaman zor zamanlarda kenetlenmenin verdiği güçte, kimi zaman da koşulsuz sevginin iyileştirici etkisinde anlamlandırıyor. Gençlerimizin satırlarında; saygı, merhamet, sorumluluk ve dayanışma gibi değerlerin ne denli köklü ve yaşatılmaya değer olduğu açıkça hissediliyor. Bu metinler, aile kurumunun yalnızca bireysel mutluluğun değil, toplumsal huzur ve istikrarın da temel dayanağı olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

ISBN 978-625-8651-05-8



9 786258 651058